

Wymagania edukacyjne z języka polskiego do klasy 1 liceum ogólnokształcącego

Układ wymagań odpowiada układowi podręcznika. Kształcenie literackie i kulturowe jest powiązane z kształceniem językowym i tworzeniem wypowiedzi. Wymagania do poszczególnych działów programowych są podawane w takim porządku jak w podręczniku Krzysztofa Mrowcewicza *Przeszłość i dziś* – z podziałem na część 1 i 2.

Tematy, tytuły i inne elementy planu zapisane na podświetlonym tle odnoszą się do lektur uzupełniających i związanych z nimi wymagań. Zgodnie z podstawą programową, w każdej klasie poznawana jest co najmniej jedna pozycja książkowa z lektur uzupełniających.

Wymagania oznaczone gwiazdką odnoszą się do nauczania w zakresie rozszerzonym.

Klasa 1 część 1

Dział programowy Tematyka i problematyka	Wymagania podstawowe (oceny: dopuszczający i dostateczny)	Wymagania ponadpodstawowe (oceny: dobry i bardzo dobry)
STAROŻYTNOSĆ. GRECJA I RZYM		
UCZEŃ:		
Antyk – czyli korzenie naszej kultury. Mityczne początki literatury.	– wymienia najważniejsze osiągnięcia kultury greckiej i rzymskiej – krótko przedstawia starożytność jako epokę stanowiącą fundament kultury europejskiej – rozumie podstawy periodyzacji literatury (przyporządkowuje wybrane utwory do okresów, np. starożytność, renesans, oświecenie, romantyzm) – rozróżnia gatunki epickie, liryczne i dramatyczne (odwołując się do utworów poznanych w szkole podstawowej i ponadpodstawowej) – wskazuje greckie korzenie współczesnie funkcjonującego słownictwa (na wybranych przykładach)	– przedstawia, jak rozwijała się literatura starożytnej Grecji i Rzymu („mityczne” początki, periodyzacja) – wyjaśnia, czym były okres klasyczny kultury greckiej i złoty okres kultury rzymskiej – wyjaśnia antyczną etymologię pojęć: <i>literatura, poezja, epos, dramat, liryka</i> – wymienia i charakteryzuje ważniejsze gatunki liryczne powstałe w starożytności (np. hymn, tren, elegia, oda) – dostrzega antyczne korzenie rodzajów literackich: epiki, liryki i dramatu – przedstawia najważniejsze osiągnięcia kultury rzymskiej
1. Opowieści o bogach i bohaterach – starożytne eposy. Eposy Homera. Cechy i funkcje stylu epickiego. Starogrecki ideał człowieka. (fragmenty)	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Iliady</i> i <i>*Odysei</i>; potrafi je usytuować w całości utworów – określa tematykę i problematykę <i>Iliady</i> i <i>*Odysei</i> – wskazuje główne wydarzenia i bohaterów każdego z eposów – charakteryzuje Achillesa, Hektora i Odyseusza – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego eposów Homera – wskazuje najważniejsze motywy i toposy obecne w <i>Iliadzie</i> i <i>*Odysei</i> – wymienia najważniejsze cechy	– streszcza mity greckie związane z <i>Iliadą</i> i <i>*Odyseją</i>; interpretuje je, wskazując *archetypy i toposy – szerzej charakteryzuje najważniejszych bohaterów wojny trojańskiej, rozpoznając w nich ideał starogreckiego wojownika – wskazuje związek starożytnej eschatologii z motywami decyzji i czynów bohaterów – samodzielnie znajduje informacje o badaniach archeologicznych związanych z okresem „heroicznym” starożytnej Grecji

<i>Iliady i *Odysei</i> Homera).	- starożytnego eposu (patos, podniosłość stylu, dwupłaszczyznowość świata przedstawionego, sposób prowadzenia narracji) – odnosi je do <i>Iliady i *Odysei</i> – krótko wyjaśnia pojęcia i terminy: heros, epos starożytny, inwokacja, patos, heksametr – wykorzystuje w interpretacji eposów potrzebne konteksty (kulturowy, historyczny, mitologiczny, egzystencjalny) – rozpoznaje w tekście literackim patos – wskazuje słownictwo i środki stylistyczne charakterystyczne dla stylu podniosłego (w tym porównania homeryckie i stałe epitety) – na podstawie znanych fragmentów przedstawia główne cechy stylu Homera (podniosłość, opisowość) – *określa cechy epickiego wiersza homeryckiego (np. brak rymów, heksametr) – *charakteryzuje narratora eposu, wiążąc go z postaciami starożytnych aoidów – lokalizuje w czasie powstanie eposów oraz ukazane w nich wydarzenia – omawia wybrane dzieła sztuki związane z treścią <i>Iliady i *Odysei</i>; dostrzega żywotność motywów homeryckich w dziełach późniejszych epok – na podstawie eposu *(ów) wskazuje wartości ważne dla starożytnych Greków – charakteryzuje starogrecki ideał rycerza-herosa (jako harmonijne połączenie cech moralnych i fizycznych: piękna ciała i duszy) – trafnie stosuje w wypowiedziach w różnych znaczeniach pojęcia: heros, heroizm, heroiczny – wyjaśnia swoimi słowami pojęcia: etyczny, estetyczny, podaje właściwe przykłady – zabiera głos w dyskusji na temat, czy starożytne ideały mogą być cenne dla współczesnego człowieka – odczytuje tekst naukowy i wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji fragmentów <i>Iliady i *Odysei</i>	– charakteryzuje epos starożytny jako gatunek literacki – wyjaśnia szerzej pojęcia i terminy: heros, inwokacja, heksametr, *iloczas, *stopa metryczna, patos, aoida – charakteryzuje właściwości stylu Homerowego, dokonując analizy stylistycznej wskazanego fragmentu – *charakteryzuje styl Homerowy w pogłębiony sposób (np. zauważa brak „drugiego planu” wydarzeń) – wie, kim był Homer; przywołuje legendy związane z jego postacią – na podstawie ilustracji zamieszczonych w podręczniku wskazuje związki sztuki starogreckiej z eposem Homera – dostrzega żywotność motywów homeryckich w kulturze europejskiej, określa ich funkcje w dziełach późniejszych epok – wyjaśnia, dlaczego eposy Homera uważa się za początki literatury – ocenia postępowanie herosów i bogów opisane w <i>Iliadzie</i> z różnych punktów widzenia (w kontekście epoki oraz ze współczesnego punktu widzenia); – *wyjaśnia pojęcie: „<i>kalos kagathos</i>”; – podaje różne przykłady greckiego umiłowania piękna – *odwołując się do różnych tekstów kultury (książek, filmów, obrazów), określa znaczenie starożytnych ideałów piękna dla człowieka współczesnego – rozpoznaje nawiązania do tradycji antycznej w kulturze współczesnej – buduje dłuższą wypowiedź argumentacyjną (ustną i pisemną) na temat wartości ideałów starożytnych dla współczesnego człowieka; uzasadnia swoje sądy, odwołując się do różnych tekstów kultury
<i>* Eneida</i> Wergiliusza	– podaje podstawowe informacje o Wergiliuszu i jego utworach – *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Eneidy</i>; potrafi je usytuować w całości utworów – *określa tematykę i problematykę utworu, wskazuje główne wydarzenia i bohaterów – *przedstawia cechy <i>Eneidy</i> jako starożytnego eposu – *wskazuje rangę i ideowe znaczenie <i>Eneidy</i> w kulturze starożytnego Rzymu – *w losach Eneasza dostrzega nawiązania do <i>Odysei i Iliady</i> – *interpretuje potrzebne konteksty (kulturowy, religijny, historyczny, polityczny itp.)	– *na podstawie porównania <i>Eneidy</i> z <i>Odyseją i Iliadą</i> określa, na czym polegała ciągłość tradycji świata antycznego – *porównuje funkcje inwokacji w poznanych eposach starożytnych – *wskazuje rangę i ideowe znaczenie <i>Eneidy</i> w kulturze europejskiej; odnosi się do nawiązujących do niej dzieł sztuki – *wyjaśnia znaczenie wybranych cytatów z <i>Eneidy</i> – *wskazuje środki artystyczne i językowe, za pomocą których Wergiliusz charakteryzuje krainę zmarłych

	– wyjaśnia pojęcia: mecenas, mecenat, złoty wiek itp. – *charakteryzuje przedstawioną w <i>Eneidzie</i> krainę zmarłych	
2. Mit i literatura. Mity genezyjskie. Bogowie i herosi. Funkcje mitów w kulturze. Różne sposoby odczytywania mitów.	– streszcza, opowiada ważniejsze mity greckie i *rzymskie – wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Mitologii</i> Jana Parandowskiego (odpowiednio: <i>Część I Grecja</i>, *<i>Część II Rzym</i>) – przedstawia i charakteryzuje postacie ważniejszych bogów i herosów greckich i *rzymskich – wyjaśnia terminy: <i>mit</i>, <i>topos</i>, *<i>archetyp</i>, <i>sacrum</i> i <i>profanum</i> – *wyjaśnia, co to znaczy, że mity dotyczą sfery <i>sacrum</i> – wyjaśnia, na czym polegają funkcje mitów: kulturotwórcza, poznawcza, światopoglądowa – podaje przykłady mitów kosmogonicznych, antropogenicznych, teogonicznych, rodowych – na podstawie poznanych mitów wskazuje podstawowe motywy, toposy i *archetypy ważne dla kultury europejskiej (np. topos labiryntu, wędrówki, arkadii, archetyp władcy, zdobywcy, wojownika, matki, góry i dołu, motyw prometejski...) – określa wartości ważne dla starożytnych, które wpisane są w opowieści mityczne – wskazuje mitologizmy utrwalone w naszym języku i wyjaśnia ich znaczenie – wskazuje różnego typu nawiązania do mitów greckich w dziełach literatury i innych sztuk pochodzących z epok późniejszych – czyta ze zrozumieniem fragment eseju Zygmunta Kubiaka z tomu <i>Brewiarz Europejczyka</i>; znajduje w nim potrzebne informacje, przetwarza je i wykorzystuje w tekście własnym – analizuje strukturę tekstu Zygmunta Kubiaka: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu i argumentację – na wybranych przykładach wskazuje różne płaszczyzny interpretacji mitu (np. dosłowną, religijną, symboliczną, światopoglądową itp.)	– interpretuje poznane mity, analizując ich warstwę symboliczną – w sposób pogłębiony wyjaśnia, czym jest mit i *jaką rolę odgrywał w społecznościach dawnych oraz jaką odgrywa dziś – przedstawia funkcjonowanie motywów mitycznych w kulturze europejskiej (na wybranych przykładach) – *na podstawie przykładów związanych z mitologią grecką dowodzi, że tradycja śródziemnomorska jest ważnym źródłem kultury europejskiej – *analizuje strukturę czytanego eseju Zygmunta Kubiaka: odczytuje zawarte w nim sensy, sposób prowadzenia wywodu, charakterystyczne cechy stylu – *na przykładzie znanych mitologizmów przedstawia właściwości języka jako nośnika i przekaznika treści kulturowych
3. Miłośnicy mądrości i mówcy. Wielcy filozofowie świata starożytnego. Antyczne szkoły filozoficzne.	– wyjaśnia, czym jest filozofia (przedstawia jej definicję), wymienia główne dyscypliny filozoficzne – wyjaśnia, kim byli: Tales z Miletu, Pitagoras, Heraklit, Sokrates, Platon, Arystoteles, Diogenes, Zenon z Kition, Epikur, Seneka i Marek Aureliusz, krótko charakteryzuje najważniejsze założenia ich filozofii – *wie, kim byli sofisci – prezentuje główne szkoły filozoficzne starożytnej Grecji i Rzymu – w swoich wypowiedziach poprawnie używa	– szerzej przedstawia szkoły filozoficzne starożytnej Grecji i Rzymu – *wskazuje zbieżne i przeciwstawne poglądy różnych szkół filozoficznych starożytnej Grecji – *przytacza i wyjaśnia wybrane sentencje starożytnych filozofów – określa znaczenie dialogu (dyskusji) w dochodzeniu do wiedzy i prawdy – *interpretuje znaczenie dialogu jako formy gatunkowej, w której Platon przedstawił swoje poglądy – *wskazuje artystyczne cechy dialogu

Sokrates, Platon i demokracja ateńska. Retoryka i mistrzowie starożytnej wymowy.	terminów: platonicy, idealizm platoński, stoicy, epikurejczycy, *sofiści, cynicy, sceptycy (oraz wyrazów pokrewnych); redaguje definicje – *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Państwa</i> Platona – *szerzej przedstawia postacie Sokratesa i Platona, ich poglądy filozoficzne oraz stosunek do demokracji ateńskiej – *wyjaśnia, na czym polegała metoda nauczania Sokratesa – *interpretuje czytane fragmenty <i>Państwa</i> jako wyraz rozczarowania demokracją ateńską – *przedstawia motyw jaskini platońskiej jako sposób zobrazowania poglądów na idee – korzysta ze słowników i leksykonów, wykorzystuje zawarte w nich informacje w wypowiedziach własnych – wyjaśnia, czym była i jest retoryka – wyjaśnia, czym starożytna retoryka różniła się od filozofii – przedstawia rangę mówcy w starożytnej kulturze – *czyta ze zrozumieniem fragmenty <i>Retoryki</i> Arystotelesa; wskazuje zawarte w nich tezy i argumenty – *wymienia działy klasycznej retoryki (inwencja, kompozycja, stylistyka, pamięć, akcja) oraz podstawowe zasady sztuki retorycznej – wie, jaka powinna być kompozycja mowy (zgodna z zasadami antycznymi) – wskazuje ważniejsze typy argumentów; rozróżnia argumenty merytoryczne i niemerytoryczne – rozpoznaje argumentacyjny charakter różnych konstrukcji składniowych – czyta ze zrozumieniem fragment literatury naukowej nt. retoryki – uczestniczy w dyskusji związanej z filozofią starożytną; formułuje tezy i argumenty przy pomocy odpowiednich konstrukcji składniowych	(jako gatunku literackiego) – znajduje potrzebne informacje w samodzielnie znalezionych źródłach; korzysta z zasobów bibliotecznych – zarówno z tradycyjnego księgozbioru, jak i zapisów elektronicznych – *szerzej objaśnia zasady sztuki retorycznej, podając przykłady – *wymienia starożytnych mistrzów sztuki retorycznej (Demostenes, Cycero, Aleksander Macedoński), podaje podstawowe informacje na ich temat – nazywa niektóre rodzaje argumentów pozamerytorycznych (np. odwołujące się „do kija”, litości, niewiedzy, autorytetu, <i>ad personam</i>) – na podstawie fragmentu literatury naukowej przedstawia różne definicje retoryki – analizuje strukturę tekstu naukowego, (wskazuje charakterystyczne środki językowe) – buduje wypowiedź argumentacyjną, stosując zasadę kompozycyjną (teza – argumenty) i używając różnych rodzajów argumentów
4.Tragedia i teatr grecki. Budowa tragedii antycznej. Obraz ludzkiego losu ukazany w tragedii greckiej. Komedia starożytna. Geneza teatru starogreckiego.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Antygony</i> Sofoklesa – streszcza, opowiada utwór, przedstawia przebieg ukazanych w nim wydarzeń – wskazuje i ocenia motywy decyzji bohaterów – na podstawie <i>Antygony</i> i mitów tebańskich przedstawia antyczną wizję ludzkiego losu (określa rolę przeznaczenia) – wyjaśnia, na czym polega tragiczna sytuacja, w jakiej znaleźli się bohaterowie – przedstawia antyczną koncepcję tragizmu – *wyjaśnia, na czym polega konflikt tragiczny w <i>Antygonie</i> na różnych płaszczyznach (np. boskie – ludzkie, jednostka – społeczeństwo, uczucie – rozum) – wykorzystuje w interpretacji utworu	– nazywa i analizuje wartości, których bronią bohaterowie <i>Antygony</i> – wyjaśnia terminy: wina tragiczna – (*<i>hamartia</i>), tragiczne zbłądzenie, katastrofa, odwołując się do losów bohaterów tragedii (redaguje definicje) – *wyjaśniając, czym był tragizm w dramacie antycznym, odwołuje się do przeczytanych fragmentów literatury naukowej – przy pomocy słowników precyzuje znaczenie wyrazów: <i>tragiczny</i>, <i>dramatyczny</i> – * wyjaśnia, jak starożytni rozumieli naśladowczy charakter sztuki

	potrzebne konteksty (np. mitologiczny, egzystencjalny, kulturowy) – w swoich wypowiedziach poprawnie używa terminów: <i>wina tragiczna, konflikt tragiczny, wybór tragiczny</i> – *wykazuje się znajomością fragmentu <i>Poetyki</i> Arystotelesa, krótko prezentuje charakter dzieła – na przykładzie <i>Antygony</i> przedstawia budowę tragedii antycznej, wskazując najważniejsze jej elementy – wyjaśnia rolę chóru (odwołując się do konkretnych fragmentów utworu) – wyjaśnia, na czym polegała koncepcja trzech jedności tragedii antycznej, – wskazuje inne zasady rządzące budową tragedii antycznej (np. nie więcej niż trzech aktorów na scenie, „ozdobny” język itp.) – *wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Chmur</i> Arystofanesa; przedstawia tematykę i problematykę dzieła, charakteryzuje bohaterów – *analizuje scenę sporu Fejdippidesa i Strepsjadesa, rozpoznając w nim różne rodzaje argumentów wyróżnianych przez starożytnych – *na podstawie <i>Chmur</i> przedstawia budowę starogreckiej komedii – *interpretuje komedię, wykorzystując potrzebne konteksty (np. historyczny) – *wyjaśnia, czym była ironia retoryczna – przedstawia genezę dramatu antycznego – opowiada o wyglądzie i funkcji amfiteatru greckiego, strojach aktorów itp. – wymienia najważniejszych twórców tragedii greckiej – określa wpływ starożytnego teatru na rozwój sztuki teatralnej – *na podstawie wybranych dzieł (rzeźby, budowle) przedstawia główne cechy sztuki greckiej okresu klasycznego	– *wyjaśnia znaczenie terminu „poetyka” – opisuje budowę tragedii antycznej, używając określeń: <i>epeisodion, stasimon, prologos, parodos, eksodos, epilogos, katastrofa, perypetia</i> itp. – wyjaśnia powyższe pojęcia i odnosi do fragmentów znanego utworu – *podaje informacje o Arystofaniesie oraz okolicznościach powstania jego komedii – *wyjaśnia pojęcia <i>agon, parabaza</i> – *w scenie <i>Agonu</i> rozpoznaje elementy erystyczne – *porównuje sposób przedstawienia Sokratesa przez Arystofanesa i przez Platona; wykorzystuje w tym celu informacje – *objaśnia termin <i>logos</i>, podając jego różne znaczenia; odnajduje jego obecność we współczesnym słownictwie – posługując się samodzielnie znalezionymi materiałami, wygłasza referat na temat genezy i znaczenia teatru w starożytnej Grecji – szuka literatury przydatnej do opracowania zagadnienia; samodzielnie zbiera i selekcjonuje przydatne informacje z encyklopedii, leksykonów, internetu itp. – *wskazuje religijną rolę teatru w starożytnej Grecji i jego społeczne uwarunkowania (demokracja ateńska)
5. Horacy na tle liryki starożytnej.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem wybranych utworów Horacego – czyta wiersze Horacego głośno, wyraźnie, z właściwą intonacją – określa temat, nastrój, charakter czytanych wierszy, wskazuje i wyjaśnia główne ich motywy – swoimi słowami przedstawia filozoficzną i egzystencjalną problematykę wierszy Horacego, wskazuje motywy stoickie i epikurejskie – dostrzega i komentuje motywy i toposy ważne dla twórczości Horacego (<i>exegi monumentum i non omnis moriar</i>; arkadia, śmierć, przemijanie) określa ich funkcje w wierszach – interpretuje wiersze Horacego, wykorzystując potrzebne konteksty (biograficzny, literacki, filozoficzny) – charakteryzuje budowę czytanych utworów, *wyjaśniając, na czym polega jej klasyczny charakter	– interpretuje czytane wiersze Horacego – przedstawia własną propozycję odczytania wybranego utworu Horacego, wskazując w tekście miejsca stanowiące argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – *krótko streszcza poglądy Horacego na sztukę – *wyjaśnia, jaką postawę artystyczną określa się mianem klasycyzmu – na podstawie czytanych wierszy określa, jaka była w starożytności pozycja artysty – *wyjaśnia znaczenie motywu <i>exegi monumentum</i>, odwołując się do wiersza Horacego i innych utworów (na podstawie samodzielnie znalezionych informacji) – wyjaśnia znaczenie słynnych Horacjańskich sentencji (*przycza kilka z nich) – *w swoich wypowiedziach na temat

	– *wyjaśnia, na czym polegają uniwersalne wartości utworów Horacego – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy na temat poezji Horacego i wykorzystuje zawarte w nim informacje	literatury (i życia) trafnie przytacza niektóre sentencje Horacjańskie
	– określa, jakim gatunkiem była pieśń w poezji starożytnej i jaki był jej związek z muzyką (śpiewem) – wskazuje podstawowe wyznaczniki liryki jako rodzaju literackiego – podaje przykłady gatunków lirycznych – syntetycznie przedstawia postacie najważniejszych poetów starożytności (Tyrtusza, Safony, Anakreonta, Symonidesa, Teokryta, Wergiliusza, Owidiusza) – wymienia podstawowe gatunki poetyckie wywodzące się z antyku (m.in. pieśń, hymn, tren, elegia, sielanka, satyra...) – wyjaśnia pojęcia: <i>plejada</i>, <i>poezja tyrtejska</i>, <i>elegia</i>, <i>hymn</i>, <i>epigramat</i>, <i>epitafium</i>, <i>anacreontyk</i>, <i>erotyk</i>, <i>sielanka</i>, <i>idylla</i> – wyjaśnia, czym jest topos Arkadii i jakie jest jego pochodzenie	– *wyjaśnia pierwotne znaczenie pojęcia <i>liryka</i> i jego źródło – poprawnie stosuje w zdaniach przymiotniki: <i>liryczny</i>, <i>klasyczny</i> w różnych znaczeniach – redaguje hasła encyklopedyczne na temat poetów starożytnych – podaje przykłady poezji tyrtejskiej w literaturze różnych epok – *definiuje pojęcia: <i>plejada</i>, <i>poezja tyrtejska</i>, <i>elegia</i>, <i>hymn</i>, <i>epigramat</i>, <i>epitafium</i>, <i>anacreontyk</i>, <i>erotyk</i>, <i>sielanka</i>, <i>idylla</i>

STAROŻYTNOŚĆ. ŚWIAT BIBLI

UCZEŃ:

Biblia – księga nad księgami. Ogólne wiadomości.	– podaje podstawowe wiadomości na temat Biblii (pochodzenie, budowa, Stary i Nowy Testament, księgi biblijne, gatunki biblijne, języki Biblii, Pięcioksiąg Mojżeszowy, rozdziały i wersety) – *wyjaśnia znaczenie nazw i pojęć związanych z tradycją judaistyczną (np. Tora, Arka Przymierza, diaspora, świątynia Salomona itp.) – wymienia najważniejsze księgi, postacie, motywy i toposy Starego Testamentu (np. Kain i Abel, Abraham, Izaak i Jakub, Noe, Salomon i Dawid, prorocy, wieża Babel, potop) – przedstawia treść Nowego Testamentu, wymieniając jego główne części (Ewangelie, Dzieje apostołskie, Listy apostołskie, Apokalipsa św. Jana) – *wskazuje znane archetypy biblijne – wyjaśnia, na czym polega religijna i kulturowa rola Biblii – wymienia sposoby odczytywania Biblii (jako księgi świętej, jako dzieła zawierającego sens moralny, jako tekstu kultury) – poprawnie używa pojęć: politeizm, monoteizm, topos, *archetyp – zna, rozumie i poprawnie stosuje podstawowe biblizmy funkcjonujące we współczesnej polszczyźnie – wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Biblii poznanych w szkole podstawowej	– wskazuje powiązania Biblii z historią Izraela – wyjaśnia etymologiczne znaczenie nazwy Biblia – szerzej przedstawia znane postacie i motywy biblijne – wymienia najważniejsze gatunki biblijne – przedstawia Biblię jako księgę świętą chrześcijaństwa i judaizmu – wymienia najważniejsze przekłady Biblii – podaje przykładowe przejawy funkcjonowania tradycji biblijnej w literaturze i sztuce różnych epok – podaje wybrane sentencje i przysłowia oraz *znane cytaty wywodzące się z Biblii – *objaśnia kulturowe konteksty motywów biblijnych – *wyjaśnia, na czym polega kulturotwórcza rola Biblii – przedstawia Biblię jako jedno z podstawowych źródeł duchowości oraz ładu moralnego cywilizacji europejskiej – poszukuje własnej odpowiedzi na pytanie, dlaczego twórcy różnych epok sięgają do postaci i motywów biblijnych – buduje dłuższą, spójną wypowiedź argumentacyjną o przemyślanej kompozycji – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Z. Herberta <i>Księżka</i>, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej
---	--	---

	– komentuje obecność motywów biblijnych w dziełach pochodzących z różnych epok (np. w malarstwie, poezji współczesnej) – *interpretuje sposoby ukazania motywów biblijnych w literaturze i sztuce różnych wieków (na wybranych przykładach) – wykorzystuje kontekst biblijny do odczytania wiersza Z. Herberta <i>Książka</i> – *rozpoznaje literackie aluzje do Biblii i określa ich funkcję – w swoich wypowiedziach formułuje tezy i argumenty przy pomocy właściwych konstrukcji składniowych – buduje wypowiedź w sposób świadomy, z uwzględnieniem jej celu i adresata	
1. Dzieło stworzenia.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Genesis – wyjaśnia znaczenie nazwy Księgi Genesis i jej polskich odpowiedników – relacjonuje, streszcza biblijny opis stworzenia świata i człowieka oraz wygnanie pierwszych rodziców z raju – odczytuje biblijny opis stworzenia świata jako hymn na cześć Wszechmogącego – charakteryzuje obraz Boga, człowieka i świata w świetle Księgi Rodzaju – wskazuje i objaśnia najważniejsze elementy symboliczne oraz toposy zawarte w czytanych fragmentach Biblii – porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią mitologiczną – wskazuje i nazywa środki stylistyczne obecne w opisie stworzenia świata; określa ich funkcje – wykorzystuje informacje ze słowników (np. symboli) i leksykonów – czyta ze zrozumieniem tekst popularnonaukowy (<i>Hymn o początku</i> Anny Świderkówny); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji opowieści biblijnej – odczytuje sens tekstu Anny Świderkówny, główną myśl, argumenty i sposób prowadzenia wywodu	– *rozpoznaje literackie formy gatunkowe, w jakich przedstawione są poznane opowieści z Księgi Genesis – *porównuje sposoby ukazania tych samych motywów biblijnych w różnych dziełach sztuki (np. <i>Wygnanie z raju</i> – Masaccia i Michała Anioła) – porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią mitologiczną – dostrzega obecność tych samych (analogicznych) toposów w mitologii greckiej i Biblii (np. potop, raj – Arkadia) – wykorzystuje tekst A. Świderkówny w interpretacji czytanych fragmentów Księgi Genesis – analizuje strukturę tekstu A. Świderkówny; odczytuje zawarte w nim sensy, określa sposób prowadzenia wywodu – *wyjaśnia, dlaczego biblijny opis stworzenia świata trzeba czytać jak poemat, a nie jak kronikę czy opis naukowy
2. Człowiek i Bóg. Księga Hioba, czyli opowieść o wielkim cierpieniu. Księga Koheleta. Psalmy – modlitwa wieków. Pieśń nad pieśniami. Przypowieści	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Hioba, Księgi Koheleta, Księgi Psalmów, Pieśni nad pieśniami oraz wybranych przypowieści biblijnych – opowiada, streszcza, komentuje poznane fragmenty Biblii, rozpoznaje ich problematykę i tematykę; odczytuje ich sensy dosłowne i symboliczne – wyjaśnia znaczenie nazw poznawanych ksiąg biblijnych (np. Księga Koheleta) oraz podaje podstawowe informacje na ich temat (np. autorstwo, czas powstawania) – rozpoznaje cechy gatunkowe poznanych fragmentów Biblii (np. opowiadanie, lamentacja, dialog, psalmy i ich rodzaje, pieśń miłosna / dialog miłosny,	– odczytuje sens opowieści o cierpieniu Hioba, *wskazując różne płaszczyzny interpretacyjne – przedstawia Hioba jako postać symboliczną, *archetyp cierpienia – *odnajduje w biblijnej historii Hioba wpływ tradycji judaistycznej – porównuje przedstawione w różnych utworach obrazy bohaterów, których dotknęło cierpienie (np. Hiob, Prometeusz, król Edyp) – interpretuje czytane fragmenty Księgi Koheleta, określa funkcję opisu natury – *wskazuje, jak w języku psalmów wyrażają się relacje między podmiotem mówiącym (człowiekiem) i adresatem (Bogiem) – interpretuje Pieśń nad pieśniami jako

Nowego Testamentu. Styl biblijny.	przypowieść) – rozpoznaje teksty mądrościowe – określa obraz Boga przedstawiony w psalmach, wskazując tworzące go środki językowe (np. porównania, epitety, symbole) – określa, jaki obraz miłości wyłania się z Biblii (*porównuje jej obraz w Starym i Nowym Testamencie) – czyta ze zrozumieniem teksty informacyjne (naukowe); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji tekstów biblijnych – analizuje strukturę tekstów informacyjnych: odczytuje sens, określa funkcje cytatów i zastosowanych środków stylistycznych – wypowiada się na temat czytanych fragmentów i zawartych w nich myśli; formułuje tezy i argumenty przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – tworzy samodzielne wypowiedzi argumentacyjne ustne i pisemne (stawia tezę i dobiera argumenty, odwołując się do czytanych tekstów) – opisuje styl biblijny, wskazując charakterystyczne jego cechy i typowe środki stylistyczne w poznanych fragmentach (np. paralelizmy składniowe, symboliczność języka, rozpoczynanie zdań od spójników, przestawny szyk zdania itp.) – wskazuje charakterystyczne obrazy i symbole, odczytuje ich symboliczny sens (korzysta ze słowników i leksykonów) – znajduje w czytanych fragmentach sentencje i aforyzmy; interpretuje ich sensy – odnajduje nawiązania i *aluzje biblijne w poezji współczesnej (np. w wierszu A. Kamieńskiej <i>Powrót Hioba</i>); wykorzystuje je w interpretacji utworów	poemat miłosny o charakterze symbolicznym – wyjaśnia, na czym polega obrazowość stylu biblijnego – wskazuje występujące w omawianych tekstach środki stylistyczne (porównania, powtórzenia, metafory itp.) i określa ich funkcje – *opisuje styl czytanych fragmentów Biblii, wskazując charakterystyczne cechy stylu biblijnego i środki stylistyczne specyficzne dla danej księgi (np. paralelizmy składniowe Księgi Koheleta, symboliczność języka Psalmów, rozpoczynanie zdań od spójników, w przypowieściach itp.) – charakteryzuje język psalmów; wskazuje i interpretuje obrazy i motywy symboliczne – *komentuje styl psalmów jako najdoskonalszy wzór tekstu modlitewnego – charakteryzuje psalm jako ponadczasowy gatunek literacki – przedstawia przypowieść (parabolę) jako gatunek biblijny i ponadczasowy – zabiera głos w dyskusji na temat problemów egzystencjalnych i filozoficznych wyłaniających się z czytanych tekstów – ujmuje swoje sądy i przemyślenia w dłuższej wypowiedzi pisemnej o przemyślanej formie – przedstawia własną propozycję odczytania wiersza A. Kamieńskiej <i>Powrót Hioba</i> i uzasadnia ją – *przedstawia uniwersalny sens wątków biblijnych wykorzystanych w poezji współczesnej – dokonuje analizy i interpretacji dzieła malarskiego przedstawiającego motyw biblijny
3. Prorocy i objawienia. Apokalipsa św. Jana – jako księga nadziei.	– wyjaśnia znaczenia słów: prorok, profeta, apokalipsa – wymienia ważniejszych proroków Starego Testamentu, identyfikuje ich w kontekście Biblii, *wskazuje (na konkretnych przykładach), jaka była ich rola – podaje podstawowe informacje na temat Apokalipsy św. Jana – wskazuje w niej cechy proroctwa – wymienia najważniejsze symbole Apokalipsy i podaje ich znaczenia (np. Baranek, siedem pieczęci, czterej jeźdźcy, Bestia, Babilon) – wskazuje najważniejsze cechy stylu Apokalipsy św. Jana (wizyjność, symboliczność, hiperbolizacja),	– *syntetycznie przedstawia obraz Boga wyłaniający się z ksiąg prorockich Starego Testamentu – *wyjaśnia, na czym polega uniwersalna wartość biblijnych ksiąg prorockich – interpretuje wizję końca świata zawartą w Apokalipsie św. Jana – *wskazuje różne sposoby odczytania sensu Apokalipsy św. Jana – wyjaśnia, dlaczego dla chrześcijan Apokalipsa jest księgą nadziei – analizuje styl Apokalipsy św. Jana, wskazując jego charakterystyczne cechy (ilustruje je cytatami) – dokonuje streszczenia logicznego czytanego tekstu popularnonaukowego

	*charakteryzuje składnię języka – przedstawia apokalipsę jako biblijny gatunek literacki – czyta ze zrozumieniem tekst popularnonaukowy; znajduje w nim informacje potrzebne do zrozumienia księgi biblijnej, znajduje tezy i argumentację – wskazuje nawiązania do Apokalipsy w wierszu Cz. Miłosza <i>Piosenka o końcu świata</i> i określa ich funkcję – *porównuje różne propozycje odczytania wiersza – dostrzega nawiązania do Apokalipsy w sztuce różnych epok (np. w dziełach A. Dürera)	(informacyjnego) – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Cz. Miłosza <i>Piosenka o końcu świata</i>, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej; wnioskuje, w jakim celu poeta współczesny sięga do tradycji biblijnej – wykorzystuje w interpretacji wiersza kontekst egzystencjalny, historyczny i *polityczny (oprócz biblijnego) – *wskazuje nawiązania do Apokalipsy w utworach literackich i dziełach sztuki z różnych epok, a także w filmach, a następnie je interpretuje
--	---	--

ŚREDNIOWIECZE

UCZEŃ:

Ogólne wiadomości o epoce.	– przedstawia średniowiecze jako epokę w kulturze (ramy czasowe, podział, nazwa) – wyjaśnia (w kontekście średniowiecza) pojęcia: uniwersalizm, teocentryzm – określa, czym się zajmowała filozofia średniowiecza i jakie były jej główne kierunki – *krótko charakteryzuje filozoficzną myśl średniowiecza (augustynizm i tomizm) – przedstawia rolę Kościoła i teocentryczny charakter kultury średniowiecza – wymienia główne gatunki literatury średniowiecza – charakteryzuje styl romański i gotycki w sztuce; opisuje budowę katedry romańskiej i gotyckiej – samodzielnie znajduje (np. w albumach, internecie) przykłady sztuki średniowiecza oraz opracowania wzbogacające ich interpretację – w dziełach sztuki średniowiecznej wskazuje elementy symboliczne (np. hierarchia wielkości postaci, centralna pozycja, kolory, symbolika liczb, motywy symboliczne i alegoryczne... itp.) – *opisuje i interpretuje wybrane dzieła (np. katedrę, obraz, rzeźbę) jako tekst kultury średniowiecza – wypowiada się w sposób komunikatywny, jasny, w miarę płynny, używa wybranych terminów i pojęć związanych z kulturą średniowiecza	– przedstawia średniowieczny system nauczania; wymienia najważniejsze uniwersytety – porównuje styl romański i gotycki (np. budowę oraz symbolikę katedry romańskiej i gotyckiej) – szerzej charakteryzuje filozofię św. Augustyna i św. Tomasza – wyjaśnia, czym była scholastyka – *potrafi zebrać potrzebne informacje, wyselekcjonować je i przetworzyć na użytek samodzielnie przygotowanego referatu na temat sztuki średniowiecza, korzysta z encyklopedii, słowników itp. – *sporządza bibliografię źródeł, z których korzystał; podaje adresy przydatnych stron internetowych – wymienia przykładowe doniosłe zabytki sztuki średniowiecznej – romańskiej i gotyckiej (polskiej i europejskiej) – wygłasza samodzielnie przygotowaną dłuższą wypowiedź (na podstawie sporządzonego planu) na temat sztuki średniowiecza – poprawnie posługuje się pojęciami: symbol, symbolika, symboliczny, symboliczność, alegoria, alegoryzm, alegoryczny – *wskazuje elementy hierarchicznego ładu w różnych sferach kultury średniowiecza (ustrój feudalny, filozofia, sztuka, nauka itd.)
1. Czas modlitwy. Średniowieczne pieśni maryjne.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Bogurodzicy</i> oraz <i>Żalów Matki Boskiej pod krzyżem</i>; przedstawia ich tematykę – wygłasza <i>Bogurodzicę</i> z pamięci – parafrazuje teksty pieśni, przedstawiając je współczesną polszczyzną – wskazuje w tekstach archaizmy i objaśnia	– charakteryzuje budowę pieśni, dostrzegając elementy symboliczne – *w tekście pieśni wskazuje antytezy i paradoksy, określa ich funkcję – w tekście pieśni wskazuje (i *analizuje) archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe,

	je, określa ich rodzaje – wyjaśnia termin <i>archaizm</i> – opisuje budowę pieśni, wskazując strofy, refren, powtórzenia, paralelizmy, rymy itp. – wskazuje w tekstach apostrofy, określa adresatów wypowiedzi – *wskazuje najważniejsze cechy świadczące o wysokim kunszcie kompozycyjnym <i>Bogurodzicy</i> – podaje podstawowe informacje na temat każdej z pieśni (średniowieczny kult maryjny, czas powstania, przeznaczenie, funkcja, ranga w kulturze polskiej itp.) – wiąże religijny charakter pieśni z teocentryzmem epoki – *odnajduje w <i>Bogurodzicy</i> elementy średniowiecznej wizji świata (np. odzwierciedlenie hierarchicznego porządku, idea pośrednictwa) – opisuje uczucia podmiotu mówiącego w <i>Żalach Matki Boskiej pod krzyżem</i>; wskazuje środki stylistyczne i kompozycyjne eksponujące cierpienie Matki Bożej – *omawia sposoby eksponowania ludzkiego wymiaru cierpienia w pieśni i w malarstwie gotyckim – wyjaśnia terminy: <i>apokryf</i>, <i>pieta</i> – *wyjaśnia, dlaczego uważa się, iż <i>Lament świętokrzyski</i> może być fragmentem zaginionego widowiska pasyjnego – wskazuje widowiska pasyjne i *misteria jako formy teatru średniowiecznego – zestawia wyobrażenia Matki Bożej w każdej z pieśni z jej przedstawieniami w malarstwie epoki (odnosi odpowiednio do stylu romańskiego i gotyckiego) – wypowiadając się na temat omawianych dzieł, używa pojęć: teocentryzm, uniwersalizm, hierarchizacja, symboliczność – wypowiada się na temat omawianych dzieł, formułuje pytania i odpowiedzi, redaguje informacje, uzasadnienia, komentarze – czyta tekst naukowy, przetwarza i hierarchizuje zawarte w nim informacje – odnajduje w wierszu K. K. Baczyńskiego <i>Modlitwa do Bogurodzicy</i> nawiązania do <i>Bogurodzicy</i> i określa ich funkcję – *wskazuje w wierszu stylizację modlitewną i określa jej funkcję	składniowe – *wskazuje w <i>Bogurodzicy</i> obecność motywu <i>Deesis</i> – porównuje wyobrażenie Matki Bożej w <i>Bogurodzicy</i> i <i>Żalach Matki Boskiej pod krzyżem</i>, przedstawiając dwa różne obrazy Maryi („boski” i „ludzki”) ukazane w tych utworach – *określa funkcje apostrof w każdym z utworów – wyjaśnia, dlaczego pieśni były ważnymi gatunkami piśmiennictwa średniowiecznego (wskazuje ich związek z teocentrycznym i religijnym charakterem sztuki) – zestawia wyobrażenia Matki Bożej w każdej z pieśni z jej przedstawieniami w malarstwie epoki – *dostrzega związek wyobrażeń Matki Bożej w pieśniach ze sztuką romańską (<i>Bogurodzica</i>) i gotycką (<i>Żale Matki Boskiej pod krzyżem</i>) – *na przykładach konkretnych dzieł wyjaśnia, na czym polegała symboliczność sztuki średniowiecza – *przedstawia charakter i funkcje widowisk średniowiecznych (misteriów i widowisk pasyjnych) – zabiera głos w dyskusji na temat średniowiecza jako okresu, w którym kształtował się uniwersalizm – jednolita europejska kultura chrześcijańska (rycerska): jeden Bóg, jedna religia, jeden światopogląd, jeden język, filozofia, sztuka, powszechnie znane symbole itd. – wykorzystuje w interpretacji pieśni i dzieł sztuki średniowiecznej potrzebne konteksty (kulturowy, religijny, filozoficzny, historyczny) – rozpoznaje specyfikę tekstu naukowego, analizując jego temat, styl, sposób prowadzenia wywodu – *podejmuje rozważania na temat tradycji i dziedzictwa oraz ich roli w kształtowaniu się tożsamości narodu – przedstawia własną propozycję odczytania wiersza K. K. Baczyńskiego, uzasadnia ją
Dzieła filozoficzne św. Augustyna i św. Tomasza.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Wyznań</i> św. Augustyna i <i>Sumy teologicznej</i> św. Tomasza z Akwinu – *określa ich tematykę i problematykę – *dostrzega religijny charakter dzieł i wiąże go z teocentrycznym charakterem kultury średniowiecza – *na podstawie fragmentu <i>Wyznań</i> wskazuje cechy świata stworzonego przez Boga (według Augustyna) – *interpretuje naukę św. Augustyna jako filozofię intuicji i miłości	– *rozpoznaje i komentuje literackie cechy <i>Wyznań</i> św. Augustyna – *przedstawia zawartą w pismach św. Augustyna koncepcję dobra i zła – *analizuje przedstawione przez św. Tomasza dowody na istnienie Boga – *analizuje strukturę czytanych tekstów (tezy, argumentacja, sposoby prowadzenia wywodu) – *na przykładzie myśli św. Augustyna i św. Tomasza określa różne sposoby pojmowania filozofii

	– *interpretuje naukę św. Tomasza jako filozofię racjonalnego porządku i hierarchii – *wyjaśnia pojęcie iluminacji (oświecenia ludzkiego umysłu przez Boga), wiążąc je z teorią poznania – *przedstawia związek filozofii św. Tomasza ze średniowieczną scholastyką – *nakreśla główny zarys nauki św. Tomasza zawarty w <i>Sumie teologicznej</i>	– *wskazuje antyczne źródła augustynizmu i tomizmu (idealizm Platona i ład Arystotelesowski) – *określa filozoficzne źródła chrześcijańskiej koncepcji człowieka – *na przykładach pochodzących z epoki średniowiecza wskazuje związek filozofii z innymi dziedzinami kultury
2. W kręgu ideałów: święci. Średniowieczne wzorce osobowe. Święty Aleksey – asceta. Św. Franciszek z Asyżu – pochwała stworzenia.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Legendy o św. Aleksym</i> oraz <i>Kwiatków św. Franciszka z Asyżu</i> – przedstawia tematykę i problematykę utworu (-ów) – streszcza i opowiada poznane fragmenty – przedstawia dzieje świętego Aleksego i charakteryzuje jego postać – parafrazuje tekst <i>Legendy o św. Aleksym</i>, „przekłada” go na język współczesny – w tekście utworu wskazuje i wyjaśnia archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe – przedstawia wzorzec osobowy świętego ascety na przykładzie św. Aleksego – wiąże ideał ascezy z teocentryzmem i średniowieczną koncepcją człowieka – wyjaśnia pojęcia: hagiografia, legenda (żywot), asceza, asceta – *w żywocie świętego Aleksego wskazuje stałe elementy utworu hagiograficznego (schemat, charakterystyczne epizody) – ocenia decyzję życiową świętego Aleksego, biorąc pod uwagę różne punkty widzenia; uzasadnia swoje sądy – rozpoznaje i wyjaśnia elementy symboliczne i alegoryczne w <i>Kwiatkach św. Franciszka</i> (np. dwunastu towarzyszy, nauczanie w drodze, wilk jako alegoria zła) – charakteryzuje postać św. Franciszka i jego stosunek do natury – rozpoznaje pochwalny charakter <i>Pochwały stworzenia, którą wyśpiewał św. Franciszek</i>; wskazuje w niej cechy hymnu – wymienia główne wartości wiążące się z duchowością franciszkańską, np. pokój, dobro, pokora, ubóstwo, radość i pogoda, miłość do stworzeń – wypowiada swój sąd na temat znaczenia postawy franciszkańskiej (i ideałów franciszkańskich) we współczesnym świecie – w swoich wypowiedziach używa trafnie pojęć: <i>franciszkanizm</i>, <i>franciszkański</i> – wykorzystuje w interpretacji utworów potrzebne konteksty (np. filozoficzny, kulturowy, historyczny, egzystencjalny) – pisze dłuższą wypowiedź (argumentacyjną) np. na temat koncepcji świętości we współczesnym świecie – tworzy plan kompozycyjny własnej wypowiedzi	– interpretuje wzorzec świętego ascety w kontekście średniowiecznej filozofii człowieka – przedstawia wzorzec kompozycyjny (schemat) średniowiecznej legendy; odnajduje go w czytanych utworach – *przedstawia różne formy ascezy średniowiecznej (np. na podstawie malarstwa przywołanego w podręczniku) – formułuje własne sądy i opinie na temat średniowiecznych wzorców ascezy, uzasadnia je, przytaczając argumenty, – *korzystając z literatury naukowej i popularnonaukowej w pogłębiony sposób przedstawia formy ascezy średniowiecznej, odwołując się do przykładów – w pieśni <i>Pochwała stworzenia...</i> odnajduje średniowieczną wizję hierarchizacji świata – opisuje obraz Boga i świata wyłaniający się z utworu Franciszka – na podstawie literatury naukowej komentuje model świętości reprezentowany przez św. Franciszka – *charakteryzuje filozofię franciszkańską w pogłębiony sposób (na podstawie samodzielnie znalezionych źródeł) – OPISUJE DZIEŁO GIOTTA, *ODNAJDUJĄC W NIM NOWE WIDZENIE ŚWIATA W SZTUCE PÓŹNEGO ŚREDNIOWIECZA – porównuje model świętości Aleksego i Franciszka – pisze rozprawkę lub esej na temat omawianych zagadnień

	– odnajduje elementy postawy franciszkańskiej w malarstwie Giotto – odczytuje średniowieczne dzieła malarstwa nawiązujące do postaci ascetów oraz życia św. Franciszka; uwzględnia właściwości tworzywa i specyfikę środków artystycznych – czyta ze zrozumieniem fragmenty eseistyki naukowej, znajdując w nich informacje potrzebne do zrozumienia utworów średniowiecznych	
3. W kręgu ideałów: rycerze i władcy. Średniowieczne wzorce osobowe. Rycerz doskonały. Chrześcijański władca.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Pieśni o Rolandzie</i> oraz <i>Kroniki polskiej</i> Galla Anonima; przedstawia ich tematykę i problematykę – charakteryzuje Rolanda jako ideał cnót rycerskich – przedstawia okoliczności śmierci Rolanda, wskazując symboliczny (alegoryczny) charakter towarzyszących jej motywów i gestów; dostrzega idealizację bohatera – na podstawie kroniki Galla Anonima charakteryzuje idealnego władcę średniowiecznego – w opisie władców wskazuje elementy hiperbolizacji, idealizacji itp. oraz określa ich funkcje – wskazuje źródła autorytetu władcy w średniowieczu (król na obraz Boga) – określa miejsce kroniki Galla Anonima w kulturze polskiego średniowiecza, *zestawiając ją z <i>Opowieściami Okrągłego Stołu</i> i innymi cyklami rycerskimi – krótko przedstawia średniowieczne wzorce osobowe (rycerz, święty, władca), wskazuje ich wspólne cechy – wykorzystuje w interpretacji utworów potrzebne konteksty (np. historyczny, kulturowy, malarski) – dostrzega związek wzorców osobowych średniowiecza z ideałami Kościoła i teocentrycznym charakterem epoki – wykorzystuje informacje znalezione w tekście naukowym (Marii Ossowskiej) – wyjaśnia pojęcia: epika rycerska, romans rycerski, pieśń o czynach, truwerzy, historiografia, roczniki, kronika –* dostrzega stereotyp rycerza utrwalony w związkach frazeologicznych, np.: postąpić po rycersku, podjąć rękawicę – w swoich wypowiedziach posługuje się pojęciami: <i>alegoria</i>, <i>symboliczność</i>, <i>etyka rycerska</i>; <i>apoteoza</i>, <i>heroizm</i>, <i>sakralizacja</i>, <i>idealizacja</i> – odczytuje dzieła sztuki średniowiecznej nawiązujące do wzorców osobowych rycerza i władcy; *interpretuje alegoryczne i symboliczne znaczenia wyrażone środkami malarskimi – omawia wartości propagowane przez utwory, poddaje je refleksji – w dłuższej, spójnej wypowiedzi formułuje	– charakteryzuje średniowieczną kulturę rycerską, przedstawiając jej wartości, ceremoniał, obyczaje itp. – przedstawia kulturę rycerską jako przejaw uniwersalizmu średniowiecznej Europy – podaje podstawowe informacje o genezie, autorstwie i funkcjach ideowych <i>Pieśni o Rolandzie</i> oraz <i>Kroniki polskiej</i> – wskazuje i interpretuje treści symboliczne i alegoryczne utworów – wymienia najśłynniejsze cykle opowieści rycerskich średniowiecza i *krótko je omawia – wyjaśnia ideę Okrągłego Stołu oraz symbolikę Graala – *szerzej omawia gatunki średniowiecznej historiografii (pieśni o czynach, kroniki, romanse rycerskie) – przedstawia kronikę jako gatunek średniowiecznej historiografii – *wymienia najwybitniejszych polskich kronikarzy średniowiecznych i określa charakter ich dzieł – określa rolę historiografii w kulturze średniowiecza – porównuje wzorzec osobowy rycerza z ideałem starogreckiego herosa – porównuje sposób ukazania ideałów rycerskich w literaturze i malarstwie średniowiecza – wymienia charakterystyczne środki wyrazu filmowego i określa ich funkcje (powtórzenie wiadomości ze szkoły podstawowej) – w dyskusji na temat filmu wykorzystuje wiadomości o warsztacie pracy reżysera filmowego – korzysta z samodzielnie znalezionych materiałów, by pogłębić wiedzę na temat omawianych zagadnień

	tezy i argumenty przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – *przedstawia sposób ukazania rycerzy średniowiecznych w wybranych filmach; analizuje zastosowane w nich środki filmowe – zabiera głos w dyskusji na temat oglądanych filmów o tematyce rycerskiej – wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim	
4. Średniowieczna miłość. Romanse rycerskie.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Dziejów Tristana i Izoldy</i> – streszcza, opowiada, relacjonuje utwór (w całości lub fragmentach) – określa tematykę i problematykę dzieła – przedstawia własne odczucia i refleksje związane z lekturą – charakteryzuje postacie kochanków, opisuje rodzaj łączącej ich miłości – w postaciach bohaterów odnajduje wzorce osobowe i ideały epoki średniowiecza – określa, na czym polega tragizm losów Tristana i Izoldy – interpretuje elementy symboliczne i alegoryczne utworu – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy – przy pomocy tekstu naukowego rekonstruuje wzorzec miłości rycerskiej i podaje cechy romansu rycerskiego – określa charakter świata przedstawionego w romansach rycerskich – pisze pracę na temat różnych wzorców miłości na podstawie samodzielnie opracowanego planu – odnajduje w utworach literackich i w dziełach malarskich przejawy (związanego z kulturą rycerską) średniowiecznego kultu czystości, dziewictwa, kobiety – odczytuje alegorie przedstawione na wskazanych obrazach średniowiecznych	– wskazuje cechy utworu składające się na konwencję romansu rycerskiego (np. sposób prowadzenia narracji, zwroty do adresatów) – *dostrzega archetypiczność postaci Tristana i Izoldy – w pogłębiony sposób interpretuje źródła konfliktu moralnego, jaki przeżywają bohaterowie (między etyką rycerską i honorem – a uczuciem, siłą namiętności) – określa, jaką rolę w utworze pełni magia (rozpoznaje sposób kreowania świata przedstawionego) – *porównuje sposób przedstawienia świata wartości rycerskich w <i>Pieśni o Rolandzie</i> i <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i> – porównuje wzorzec miłości ukazany w <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i> z wzorcami współczesnymi – określa źródła związanego z kulturą rycerską średniowiecznego kultu czystości, dziewictwa, kobiety – *porównuje idee ukazane w sposób alegoryczny w opowieściach rycerskich i w średniowiecznym malarstwie
	– wyjaśnia funkcje nawiązań średniowiecznych w wierszu Haliny Poświatowskiej *** [tutaj leży Izolda jasnowłosa]	– przedstawia swoją koncepcję odczytania wiersza Haliny Poświatowskiej i uzasadnia ją, odwołując się do tekstu
5. Śmierć i zaświaty. *François Villon i jego <i>Wielki testament</i>.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Wielkiego testamentu</i> F. Villona; określa tematykę i problematykę utworu – *przedstawia źródła średniowiecznej fascynacji śmiercią – *rozpoznaje w utworze elementy groteskowe oraz motywy tańca śmierci i <i>ubi sunt</i>? – *przedstawia topos <i>ubi sunt</i>? i związane z nim znaczenia w kulturze średniowiecza – *określa funkcje pytań retorycznych, nagromadzeń, wyliczeń i epitetów	– * podaje informacje na temat życia i twórczości F. Villona, wiążąc biografię z charakterem jego utworów – *wskazuje w <i>Wielkim testamencie</i> językowe i stylistyczne wykładniki groteski – wyjaśnia, czym była <i>jesień średniowiecza</i> i jakie zjawiska kulturowe wiążą się z tym określeniem – *na podstawie przekładu T. Żeleńskiego-Boya wyjaśnia, czym jest stylizacja językowa (archaizacja) – wie, że w każdej epoce istniał

	w utworze Villona – *przedstawia propozycję samodzielnej interpretacji utworu – *rozpoznaje gatunek literacki utworu (starofrancuska ballada) – *wykazuje odmienność utworu Villona na tle dotychczas poznanej literatury średniowiecza – *wykorzystuje wiedzę o biografii autora do interpretacji wymowy utworu; wyjaśnia pojęcie <i>legenda biograficzna</i> – czyta ze zrozumieniem fragment tekstu naukowego (<i>Jesieni średniowiecza</i> J. Huizingi); na jego podstawie wymienia motywy tematyczne kultury średniowiecza związane ze śmiercią	nieoficjalny nurt kultury nazywany „kulturą karnawału”: prześmiewczy, ludowo-jarmarczny, opozycyjny wobec kultury oficjalnej
Średniowieczny wizerunek śmierci.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Rozmowy mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i>: określa tematykę i problematykę utworu – parafrazuje tekst (znajduje współczesne odpowiedniki form archaicznych) – przedstawia i opisuje bohaterów utworu; charakteryzuje śmierć i jej zachowanie – wskazuje w <i>Rozmowie...</i> komizm sytuacyjny, komiczną degradację obrazu śmierci, wymieszanie grozy i śmieszności – wskazuje w utworze cechy dialogu jako gatunku średniowiecznej literatury moralistycznej – wyjaśnia, czym był średniowieczny motyw <i>tańca śmierci</i> (<i>dance macabre</i>), odnajduje go w różnych dziełach sztuki i utworach literackich – dostrzega dydaktyczno-moralizatorskie przesłanie <i>Rozmowy...</i> i dzieł sztuki zawierających motyw tańca śmierci – poprawnie posługuje się terminami: <i>teocentryzm, alegoria, utwór dydaktyczno-moralizatorski, dialog, taniec śmierci</i> – *na podstawie wiedzy o epoce wyjaśnia, dlaczego w średniowieczu powstała <i>sztuka umierania</i> (<i>ars moriendi</i>) – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy (fragment <i>Jesieni średniowiecza</i> J. Huizingi), znajduje w nim informacje potrzebne do interpretacji utworu – wskazuje koniec świata i Sąd Ostateczny jako częsty motyw w sztuce średniowiecza – interpretuje sposób przedstawienia Sądu Ostatecznego na obrazie Lochnera; odnajduje w nim cechy właściwe sztuce średniowiecza – odnajduje w utworze i rozpoznaje różne rodzaje archaizmów	– zauważa w utworze elementy zarówno dydaktyczno-moralizatorskie, jak i ludyczne oraz komiczne – *dostrzega w utworze efekty groteskowe – wskazuje w nim elementy satyry społecznej – wyjaśnia, czym były średniowieczne moralitety (określa ich tematykę, charakter i funkcję) – odwołując się do wiedzy o światopoglądzie epoki, panującej filozofii, koncepcji człowieka itp., uzasadnia powszechność motywów eschatologicznych w literaturze i sztuce średniowiecza – na podstawie czytanych fragmentów <i>Jesieni średniowiecza</i> przedstawia trzy wątki tematyczne wiążące się ze śmiercią w literaturze i sztuce średniowiecza – *porównuje sposób wprowadzenia efektów groteskowych w utworze literackim i dziełach sztuk plastycznych – wskazuje w utworze i wyjaśnia archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe – *odróżnia znaczenie etymologiczne i realne wyrazu (np. miednica)
Wędrowka po zaświatach.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Boskiej komedii</i> Dantego – *określa tematykę i zamysł dzieła (przestroga dla błądzącej ludzkości, którą trzeba zawrócić ze złej drogi) – *streszcza, opowiada poznane fragmenty – przedstawia głównych bohaterów poematu	– *objaśnia tytuł utworu – *analizuje środki stylistyczne służące opisowi mąk piekielnych, określa ich funkcje – *porównuje obrazy zaświatów i stosunek do życia ziemskiego Homera i Dantego – *wykorzystuje różne konteksty

	– *przedstawia wędrówkę bohaterów po zaświatach oraz wyjaśnia jej symboliczny charakter – *wskazuje i wyjaśnia elementy alegoryczne oraz symboliczne pojawiające się w czytanych fragmentach – *interpretuje toposy i archetypy pojawiające się w utworze – *przedstawia i interpretuje kompozycję utworu – *poprawnie posługuje się pojęciami: <i>eschatologia, alegoria, tercyna</i> – *na podstawie lektury przedstawia średniowieczne wyobrażenie ziemi, piekła, czyśćca i raju – *porównuje obraz piekła w <i>Boskiej komedii</i> i na obrazie Memlinga <i>Piekło</i> – *wyjaśnia, czemu <i>Boską komedię</i> uważa się za sumę średniowiecza (udowadnia, że zmierza ona do uporządkowania obrazu świata) – *interpretuje wiersz T. Różewicza <i>Grób Dantego w Rawennie</i>, wykorzystując wskazówki z podręcznika	(biograficzny, filozoficzny, kulturowy) do interpretacji fragmentów – *dostrzega w utworze Dantego nawiązania do <i>Eneidy</i>; – *wskazuje w utworze Dantego elementy średniowieczne i znamionujące nową epokę – określa, jak poeta pojmuje miłość – *wyjaśnia wybór przewodników oprowadzających poetę po zaświatach – *odwołując się do <i>Boskiej komedii</i> Dantego oraz samodzielnie znalezionych tekstów naukowych, dokonuje syntezy średniowiecznego obrazu świata – *przedstawia własną propozycję odczytania wiersza Różewicza <i>Grób Dantego w Rawennie</i>, uzasadnia ją
--	--	--

Kształcenie językowe

Budowa języka.	– przedstawia język jako uporządkowaną całość; wymienia jednostki i podsystemy języka – wyjaśnia, czym jest gramatyka, wymienia jej działy – opisuje zdanie podstawową jednostkę wyrażania myśli – przedstawia i rozpoznaje w tekście typy i rodzaje zdań (oznajmujące, pytające i rozkazujące, pojedyncze i złożone, złożone podrzędnie, współrzędnie i wielokrotnie itp.) – rozpoznaje i analizuje zdania wielokrotnie złożone – wyjaśnia, czym jest leksem	– przedstawia język jako strukturę o budowie hierarchicznej (wymienia jednostki i podsystemy języka w odpowiednim porządku)
Język jako system znaków.	– wymienia różne typy znaków i podaje ich przykłady – rozpoznaje znaki naturalne i konwencjonalne w otaczającej rzeczywistości; odczytuje je – wyjaśnia, czym jest znak językowy – określa funkcje różnych typów znaków w tekście – omawia relacje między znakiem a rzeczywistością – odczytuje wybrane dzieła sztuki (np. malarstwa), rozpoznając w nich symbole (znaki) i omawiając ich funkcje	– opisuje język jako system znaków – *analizuje związki między treścią a formą w znakach językowych

Styl biblijny.	– rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji – wymienia główne cechy stylu biblijnego (metaforyka, symbole, podniosłe słownictwo, archaizmy itp.) – w czytanych testach rozpoznaje charakterystyczne cechy stylu biblijnego, nazywa je i określa ich funkcje – zna słynne biblizmy, odczytuje ich znaczenia – rozpoznaje stylizację biblijną	– rozpoznaje charakterystyczne cechy budowy zdania biblijnego (inwersja składniowa, paralelizmy składniowe, anafory, rozpoczynanie zdań od spójników itp.) – w czytanych tekstach wskazuje cechy stylu biblijnego, dokładniej je omawia i określa ich funkcje
Frazeologizmy, sentencje i aforyzmy. Mitologia i Biblia w języku – czyli mitologizmy i biblizmy.	– wyjaśnia, czym jest frazeologizm – rozpoznaje frazeologizmy w tekście, objaśnia ich znaczenia – korzysta ze słowników ogólnych języka polskiego i słownika frazeologicznego (także w wersji on-line) – na przykładach wybranych frazeologizmów odróżnia zamierzoną innowację językową od błędu językowego – dostrzega błędy frazeologiczne i poprawia je – wyjaśnia, czym jest sentencja, aforyzm, przysłowie (na przykładach) – poprawnie i stosownie używa frazeologizmów w swoich wypowiedziach – wymienia najważniejsze źródła frazeologizmów (mity greckie, Biblia, literatura) – podaje i wyjaśnia znane frazeologizmy wywodzące się z mitologii i Biblii, stosuje je w tekstach własnych – rozpoznaje nacechowanie stylistyczne różnych frazeologizmów (np. potoczne, uwznioślające)	– podaje większy zasób frazeologizmów (niż na poziom podstawowy) i wskazuje ich źródła – wyjaśnia, na czym polega błąd frazeologiczny (na przykładach) – rozpoznaje różne typy błędów frazeologicznych – określa funkcję innowacji frazeologicznej w tekście – podaje i objaśnia większy zasób mitologizmów i biblizmów (niż na poziom podstawowy) – wykorzystuje wiedzę z zakresu frazeologii w interpretacji tekstów kultury – wyjaśnia, czym są tzw. skrzydlate słowa; podaje przykłady, wyjaśnia pochodzenie tego terminu
Procesy językowe w dawnej polszczyźnie.	– wyjaśnia pojęcie archaizmu językowego – rozróżnia rodzaje archaizmów (np. leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe) – *przedstawia pochodzenie języka polskiego (miejsce języka polskiego wśród innych języków europejskich i słowiańskich) – *wymienia i krótko przedstawia najważniejsze procesy fonetyczne, które zaszły w dawnej polszczyźnie (przegłos polski, zanik jerów, wymiany spółgłosek) – *na wybranych przykładach przedstawia ślady we współczesnym słownictwie dawnych procesów fonetycznych: oboczności tematyczne, e ruchome – *podaje przykłady zmian w gramatyce języka polskiego (np. zanik liczby podwójnej) i przedstawia ich współczesne ślady – wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim	– *wymienia najważniejsze grupy języków indoeuropejskich, podając przykłady należących do nich języków – *przedstawia najważniejsze różnice między współczesnym a dawnym systemem fonetycznym języka polskiego – *przedstawia zmiany fonetyczne języka polskiego jako proces zachodzący na przestrzeni wieków – *dostrzega związek między dawnymi procesami językowymi a współczesną ortografią i fleksją

Końcówki wyrazów dawniej i dziś.	– w czytanych tekstach dawnych wskazuje końcówki wyrazów różniące się od dzisiejszych – podaje zasady pisowni zakończeń -i, -ii, -ji w dzisiejszej pisowni polskiej	– *podaje przykłady różnic końcówek fleksyjnych rzeczowników w dawnej polszczyźnie i dzisiejszej (np. w celowniku) – wskazuje przykłady, jak różne zakończenia fleksyjne różnicują nacechowanie wyrazów
Język i styl utworów średniowiecza.	– w czytanych utworach wskazuje charakterystyczne cechy języka i stylu średniowiecza – *przedstawia (ogólnie) początki polskiego języka literackiego – *wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje (przykładowe) najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim	– wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza, podaje przykłady – *wyjaśnia (na przykładach), jak łacina i inne języki wpłynęły na kształtowanie się polszczyzny

Klasa 1, część 2

Dział programowy Tematyka i problematyka	Wymagania podstawowe (oceny: dopuszczający i dostateczny)	Wymagania ponadpodstawowe (oceny: dobry i bardzo dobry)
IV. RENESANS		
Uczeń:		
1. Wprowadzenie do renesansu (wiadomości ogólne).	– rozumie podstawy periodyzacji literatury, podaje ogólne informacje o renesansie (nazwa, czas trwania, kolebka epoki, główne hasła) – wskazuje antyk jako źródło renesansu – wskazuje najważniejsze idee renesansowe – wyjaśnia terminy: humanizm, reformacja; *rozwią każde z zagadnień – wymienia wynalazki i odkrycia stanowiące fundamenty renesansu; *szerzej przedstawia ich znaczenie – wymienia najważniejszych renesansowych humanistów i podaje podstawowe informacje na ich temat – przedstawia krótko wybitnych twórców włoskiego renesansu – *rozpoznaje styl renesansowy w architekturze i sztuce, podaje jego główne cechy, rozpoznaje dzieła – podaje podstawowe informacje na temat renesansu w Polsce (kontekst historyczny, postacie)	– podaje szersze informacje nt. humanizmu i reformacji – wyjaśnia, jak się przejawiał renesansowy kult starożytności – szerzej prezentuje sylwetki wybitnych humanistów oraz mistrzów włoskiego renesansu na podstawie samodzielnie znalezionych informacji – *szerzej charakteryzuje styl renesansowy w architekturze i sztuce, wymienia i omawia przykładowe wybitne dzieła renesansu
2. Człowiek renesansu. Renesansowa koncepcja godności człowieka. Renesansowy artysta i jego biografia.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Pieśni XIX, ks. II, Pieśni XXIV, ks. II</i> i wybranych fraszek J. Kochanowskiego, a także fragmentów związanej z nimi literatury naukowej – oraz fragmentów <i>Mowy o godności człowieka G. Pico della Mirandoli</i>; rozpoznaje ich tematykę i problematykę – wskazuje człowieka i jego prawy jako temat filozofii i literatury renesansu – prezentuje sylwetki mistrzów włoskiego renesansu oraz wybitnych humanistów	– charakteryzuje humanizm jako prąd umysłowy odrodzenia; określa jego źródła światopoglądowe – wykorzystuje samodzielnie znalezione informacje do przedstawiania postaci renesansowych humanistów i ich dorobku – „hasła” renesansowe (np. <i>człowiekiem jestem...</i>) czyni kluczem do odczytania wskazanych utworów Kochanowskiego – w <i>Pieśni XIX, ks. II</i> i znanych fraszkach dostrzega nawiązania do filozofii

	europejskich – wymienia najważniejsze „hasła” odrodzenia i krótko je komentuje – określa, jaka koncepcja człowieczeństwa wyłania się z czytanych utworów; przedstawia renesansową koncepcję godności człowieka – określa, jaka koncepcja poety (artysty) zawarta jest w <i>Pieśni XXIV</i>, ks. II – wskazuje środki stylistyczne w utworach Kochanowskiego i określa ich funkcje (np. porównania, epitety, przerzutnie...) – na podstawie czytanych tekstów określa, jak w renesansie zmieniły się (w stosunku do średniowiecza) poglądy na człowieka, jego relacje ze światem i Bogiem – wyjaśnia, jak myśliciele renesansu pojmowali człowieczeństwo *i wskazuje antyczne źródła tych poglądów (Platon) – przedstawia pieśń i fraszkę jako gatunki literackie; wymienia rodzaje fraszek (odnosi je do konkretnych utworów) – określa miejsce pieśni i fraszek w twórczości Kochanowskiego – rozpoznaje wiersz sylabiczny – wskazuje mitologiczne wątki i motywy w dziełach J. Kochanowskiego, objaśnia je – w czytanych utworach literackich i poznawanych dziełach sztuki wskazuje nawiązania sztuki renesansu do antyku – komentuje i interpretuje dzieła sztuki renesansowej (z podręcznika) – wyjaśnia określenie <i>curriculum vitae</i> – wie, w jakich sytuacjach potrzebne jest dziś CV – pisze własne CV w różnych formach (opisowej i w punktach) – analizuje strukturę tekstu naukowego; odczytuje jego sens, główną myśl, śledzi argumentację – realizuje projekt edukacyjny związany dotyczący sztuki renesansu i jej twórców; wykorzystuje zasoby stron internetowych	stoickiej i epikurejskiej – porównuje renesansową koncepcję artysty (na podstawie <i>Pieśni XXIV</i>) z jego statusem w starożytności (na podstawie poznanych utworów Horacego) i w średniowieczu – porównuje <i>Pieśń XXIV</i> Kochanowskiego z odą Horacego <i>Wybudowałem pomnik</i>; określa stosunek artystów renesansowych do wzorów antycznych – wyjaśnia, czym był horacjanizm – *wyjaśnia, kim był renesansowy <i>poeta doctus</i> – analizuje budowę wersyfikacyjno-składniową pieśni – charakteryzuje pieśń jako gatunek renesansowy, zwracając uwagę na jego tradycję literacką – omawia wartość artystyczną znanych pieśni i fraszek – wyjaśnia, czym jest epigramat – interpretuje wymowę fresku Michała Anioła <i>Stworzenie Adama</i>, zwracając uwagę na relacje między Bogiem a człowiekiem – interpretuje dzieła sztuki renesansowej w kontekście filozofii renesansowej oraz renesansowej koncepcji człowieka – *na przykładach konkretnych dzieł wskazuje źródła inspiracji sztuki renesansu (natura i sztuka starożytna) – *wykorzystuje tekst naukowy do pogłębienia interpretacji utworów Kochanowskiego oraz w odczytywaniu dzieł sztuki – *znajduje książki oraz strony internetowe poświęcone sztuce, zbiera informacje na temat geniuszy włoskiego renesansu, sporządza bibliografię tematyczną – *wygłasza referat na temat sztuki renesansu, posługując się przygotowanym wcześniej konspektem
	– wykazuje się znajomością i rozumieniem poznanych w szkole podstawowej fraszek Kochanowskiego – odwołując się do fraszek, określa renesansowy ideał życia – nazywa rodzaje fraszek (żartobliwa, filozoficzno-refleksyjna, autobiograficzna, autotematyczna, satyryczna itp.), podając przykłady konkretnych utworów	– interpretuje fraszki Kochanowskiego, sytuując je w kontekście filozoficznym (stoicyzm, epikureizm) – *wiąże znane sobie fraszki z różnymi okresami w biografii autora – wyjaśnia, dlaczego fraszki Kochanowskiego można uważać za „pamiętnik liryczny poety”; buduje dłuższą wypowiedź na ten temat
3. Odkrycie świata i boje o renesans. Harmonia świata i harmonia duszy. Człowiek wobec ładu natury i wspaniałości Boga.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem wybranych pieśni, psalmów i fraszek J. Kochanowskiego (w tym: <i>Hymnu</i>, <i>Pieni II ks. I</i>) oraz fragmentów związanej z nimi literatury naukowej; rozpoznaje ich tematykę i problematykę – na podstawie czytanych utworów oraz dzieł sztuki określa stosunek twórców renesansowych do natury – określa, jaki obraz Boga, świata i człowieka	– *porównuje sposób ukazania natury w poezji i malarstwie renesansu (np. w utworze M. Reja i na obrazach P. Bruegla)

	- wylania się z ww. utworów – wskazuje obecny w hymnie topos Boga artysty (<i>Deus artifex</i>) – dostrzega wpływ filozofii stoickiej i epikurejskiej na światopogląd poety – *interpretuje wiersze w kontekście filozofii renesansowej – interpretuje dzieła, wskazując ukazane w nich wartości ważne dla poety – określa, jaką funkcję w utworach Kochanowskiego pełnią opisy natury – charakteryzuje pieśń i hymn jako gatunki literackie i wskazuje ich cechy w utworach Kochanowskiego – określa relacje między człowiekiem a Bogiem przedstawione w psalmach – *wyjaśnia, na czym polega specyfika przekładu psalmów Kochanowskiego – *wyjaśnia pojęcie parafrazy, odnosząc je do czytanych utworów – analizuje budowę wersyfikacyjno-składniową czytanych wierszy – wskazuje zastosowane w wierszach środki stylistyczne i określa ich funkcje – przedstawia cechy stylu klasycznego; odnosi je do utworu Kochanowskiego oraz dzieł sztuki renesansu – określa, na czym polega nowa, optymistyczna wizja świata przedstawiona w literaturze renesansowej – *odczytuje dzieła malarskie epoki (np. Botticellego, P. Bruegla) w kontekście renesansowego „odkrywania świata” – wyjaśnia, dlaczego renesans nazywany jest epoką odkryć (ogólnie i na podstawie czytanych utworów) – rozpoznaje kontynuacje i nawiązania do ideałów renesansowych w poezji współczesnej – *interpretuje dzieła współczesne (np. J. Iwaszkiewicza <i>Pogoda lasu</i>) jako dialog z poezją renesansu i ideałami klasycznymi – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy; przetwarza zawarte w nim informacje – analizuje strukturę tekstu naukowego; odczytuje jego główną myśl i argumentację; śledzi sposób prowadzenia wywodu	– przedstawia renesansowy obraz świata i człowieka w <i>Hymnie</i> Kochanowskiego w kontekście filozofii renesansu – *opisuje poetykę wskazanego wiersza J. Kochanowskiego jako przykład stylu klasycznego – wyjaśnia, czym był renesansowy klasycyzm (jako styl w sztuce i jako światopogląd) – interpretuje wskazane pieśni i fraszki J. Kochanowskiego w kontekście filozoficznym (stoicyzm, epikureizm, neoplatonizm) – *wykazuje, iż sztuka renesansowa dążyła do odzwierciedlenia kosmicznego ładu świata – *wyjaśnia, na czym polegały renesansowe odkrycia w zakresie języka – przedstawia główne zasługi dla kultury reformacji i jej twórców – *uzasadnia związek reformacji z rozwojem piśmiennictwa i języków narodowych.
4. *Rabelais i ludowa kultura śmiechu.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów utworu – *streszcza, opowiada, parafrazuje poznane fragmenty – *przedstawia i charakteryzuje bohaterów, dostrzegając ich satyryczność i elementy karykaturalne – *rozpoznaje fantastyczną i groteskową konwencję utworu – *wskazuje w utworze elementy satyryczne (wyjaśnia, na czym polega prześmiewczy charakter utworu) – *odczytuje powieść (na podstawie znanych fragmentów) jako polemikę z kulturą średniowiecza	– *podaje podstawowe informacje o postaci Rabelais’go, wskazując w jego biografii elementy typowe dla renesansowego humanisty – *wyjaśnia, czym była ludowa kultura śmiechu (karnawał); dostrzega jej elementy w powieści Rabelais’go – *przedstawia związki powieści Rabelais’go z literaturą jarmarczną epoki – *wyjaśnia specyfikę fantastycznej konwencji utworu – *charakteryzuje rodzaj humoru występujący w utworze – *wskazuje opozycyjność utworu Rabelais’go wobec ideałów klasycznych

	– *w żywocie Gargantui dostrzega parodię schematu hagiograficznego – *w czytanych fragmentach wskazuje charakterystyczne cechy stylu Rabelais’go – *rozpoznaje motyw walki Postu z Karnawalem i w literaturze i malarstwie; określa jego znaczenia uniwersalne – *odczytuje tematykę i idee wyrażone na obrazie Petera Bruegla;	– *rozpoznaje i charakteryzuje indywidualny styl Rabelais’go – *odczytuje przekaz dzieła Bruegla, analizując charakterystyczne dla tego malarza środki artystyczne – *porównuje inspiracje ludową kulturą karnawału w utworze Rabelais’go i na obrazie Bruegla
5. W teatrze życia codziennego – miłość i małżeństwo.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem noweli Boccaccia <i>Sokół</i>, wybranych sonetów Petrarki oraz fragmentów <i>Pieśni świętojańskiej</i> o <i>Sobótce</i> Kochanowskiego – rozpoznaje tematykę i problematykę ww. utworów oraz dostrzega ich związek z renesansową wizją świata – odwołując się do czytanych utworów i malarstwa, wykazuje, iż nowym bohaterem literatury renesansowej jest zwykły człowiek i świat jego uczuć – określa, jak Petrarka pojmuje miłość – przedstawia sytuację liryczną i przeżycia wewnętrzne podmiotu mówiącego w sonetach – charakteryzuje sonet jako gatunek liryczny – wskazuje charakterystyczne dla Petrarki środki literackie (np. antyteza, oksymoron, kontrast) i określa ich funkcje – *wyjaśnia pojęcie petrarkizmu – odwołując się do utworów literackich i obrazów, omawia wizerunek kobiety w poezji i malarstwie renesansu – analizuje renesansowe opisy kobiecej urody – streszcza, opowiada wydarzenia przedstawione w noweli <i>Sokół</i> – nazywa uczucia i przeżycia wewnętrzne bohaterów, określa motywy ich decyzji – ocenia postępowanie bohaterów i uzasadnia swoje sądy – przedstawia cechy noweli; wyjaśnia pojęcie nowela z sokołem – przedstawia sposób powiązania motywów miłości i śmierci w utworze Boccaccia – *porównuje sposób ukazania miłości i kobiety w pieśni Kochanowskiego, sonetach Petrarki i noweli <i>Sokół</i> – wykorzystuje do interpretacji utworu potrzebne konteksty (np. malarski, historyczny, kulturowy, biograficzny) – przetwarza informacje z tekstu naukowego, *wykorzystuje je do pogłębienia interpretacji utworu literackiego (rozumienia jego kontekstu) – zabiera głos w dyskusji na temat ideału kobiety w epoce renesansu, a także jej sytuacji; formułuje pytania, odpowiedzi, oceny – buduje spójną wypowiedź argumentacyjną na temat omawianych zagadnień	– podaje informacje biograficzne o Petrarce i jego miłości do Laury – *wyjaśnia, na czym polega konwencjonalność opisu urody kobiecej w utworze Kochanowskiego – na podstawie poznanych w szkole (*i samodzielnie znalezionych) dzieł literackich i malarskich formułuje syntetyczną wypowiedź na temat obrazu kobiety w poezji renesansu – *wymienia różne rodzaje sonetu – omawia temat i budowę <i>Dekameronu</i> Boccaccia – uzasadnia renesansowy charakter czytanych utworów, odwołując się do ich tematyki i poetyki – *wyjaśnia, w jakim sensie w dziele Boccaccia „duch średniowiecza zmagają się z postawą renesansową” – podaje przykłady poznanych w szkole podstawowej nowel z sokołem (np. <i>Katarynka</i>, <i>Kamizelka</i> itp.), wskazuje motyw będący „sokołem” i objaśnia jego funkcję – *wyjaśnia, na czym polega idealizacja kobiety przedstawionej w poezji i malarstwie renesansu
6. Jestem człowiekiem, jestem	– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Utopii</i> Morusa i <i>Kazań sejmowych</i> Skargi, a także <i>Odprawy</i>	– przedstawia okoliczności powstania utworów; wykorzystuje kontekst historyczny i polityczny do pełnego ich

obywatelem. Obywatelska i patriotyczna refleksja renesansu. Pierwszy polski dramat. Literatura w służbie obywatelskiej.	<i>posłów greckich</i> i wybranych pieśni o tematyce patriotyczno-obywatelskiej J. Kochanowskiego – rozpoznaje tematykę i problematykę ww. utworów oraz ich związek z obywatelską myślą renesansu – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego czytanych utworów – wymienia i charakteryzuje bohaterów; ocenia ich postawy – na podstawie poznanych dzieł przedstawia najważniejsze kierunki myśli obywatelskiej i patriotycznej renesansu (państwo, władca, wzorzec obywatela-patrioty) – *podaje syntetyczne informacje o tym, jak rozwijała się myśl polityczno-społeczna w renesansie – wyjaśnia znaczenie pojęcia utopia, *makiawelizm – *ustosunkowuje się do modelu państwa przedstawionego w dziele Morusa, uzasadnia swoje sądy i opinie, wykorzystując np. wiadomości z historii – *opisuje i porównuje różne modele władcy (m.in. Machiavellego); wypowiada swoje sądy na ich temat i związanych z nimi zasad moralnych – charakteryzuje ideał władcy zawarty w pieśni chóru z <i>Odprawy...</i>; wskazuje obowiązki władcy wobec poddanych – charakteryzuje wzorzec osobowy obywatela-patrioty przedstawiony w utworach Kochanowskiego – streszcza poglądy autorów na obowiązki obywateli wobec ojczyzny – wyjaśnia sens porównania ojczyzny do tonącego okrętu (<i>Kazania sejmowe</i>) – odwołując się do tekstów, wymienia gatunkowe cechy kazania, dramatu renesansowego, pieśni – w czytanych tekstach wskazuje środki retoryczne (apostrofa, pytanie retoryczne, wykrzyknienie, antyteza, anafora, powtórzenie) i określa ich funkcje – rozpoznaje elementy retoryczne w czytanych dziełach; określa ich funkcje – w czytanych utworach rozpoznaje funkcję impresywną (perswazyjną); wskazuje typowe dla niej środki stylistyczne	odczytania – porządkuje w problemowe całości wiadomości na temat myśli polityczno-społecznej w renesansie – *przedstawia tradycję filozoficzną idealnego modelu państwa (Platon) – *nazywa ustrój panujący w utopii i porównuje go z innymi, znanymi sobie (np. z różnymi typami demokracji, monarchią itp.) – *wskazuje inne dzieła myśli polityczno-społecznej renesansu (np. <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> Frycza Modrzewskiego) – interpretuje wzorzec osobowy obywatela-patrioty w kontekście renesansowej koncepcji człowieka – *w ideale obywatelskim renesansu dostrzega cnotę rozumianą na wzór stoicki – w czytanych utworach rozpoznaje styl retoryczny, wskazując typowe dla niego środki stylistyczne (i określając ich funkcje) – interpretuje rozmowę Antenora z Aleksandrem jako spór retoryczny; śledzi i ocenia argumentację każdej ze stron, rozpoznaje argumenty uczciwe i nieuczciwe – wymienia gatunki publicystyki renesansowej (np. kazanie, oracja) – interpretuje metaforę pasterza i stada w pieśni chóru z <i>Odprawy posłów greckich</i> – porównuje różne modele władcy pojawiające się w myśli społecznej renesansu (Kochanowski, Machiavelli...) – *porównuje wzorce osobowe średniowiecza i renesansu, uwzględniając kontekst filozoficzny epok – charakteryzuje gatunki czytanych utworów (oracja, kazanie, dramat), *przywołując ich antyczne korzenie – analizuje kazania Skargi jako przykład renesansowej retoryki – *porównuje dramat renesansowy z tragedią grecką – *na konkretnych przykładach wskazuje związki literatury renesansu z wzorcami antycznymi w zakresie gatunków literackich i kanonów estetycznych
	– *zestawia (porównuje) wzorce osobowe renesansu i średniowiecza – w czytanych utworach rozpoznaje nawiązania do antyku (motywy, wartości, *konwencje stylistyczne i gatunkowe, kostium antyczny) i określa ich funkcje – wskazuje apelowatywny i okolicznościowy charakter <i>Pieśni o spustoszeniu Podola</i> – określa, na jakie ważne dla szlachty wartości powołuje się poeta w <i>Pieśni</i>	– wskazuje w utworach charakterystyczne środki stylistyczne (np. *inwersje, antytezy, peryfrazy, neologizmy) i określa ich funkcje – syntetycznie przedstawia poglądy autorów piśmiennictwa renesansowego na kwestie władzy, państwa i powinności obywatelskich; przywołuje znane utwory – syntetycznie przedstawia obraz

	<i>o spustoszeniu Podola</i> – sporządza plan dekompozycyjny czytanego utworu – zabiera głos w dyskusji na temat roli i odpowiedzialności rządzących; formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, uzasadnienia – buduje wypowiedzi argumentacyjne, formułuje tezy i argumenty zgodne z zasadami retoryki; nadaje im spójną, uporządkowaną formę – wygłasza samodzielnie przygotowane przemówienie (orację) na wskazany temat, *stosując zasady starożytnych retorów – dostrzega zmiany w zakresie znaczeniowym wyrazów (np. cnota, prawy) – rozpoznaje słownictwo o charakterze wartościującym – wskazuje w tekstach archaizmy; wyjaśnia ich znaczenie – w <i>Kazaniach</i> Skargi rozpoznaje stylizację biblijną, analizuje służące jej środki językowe i określa funkcję	człowieka ukazany w pieśniach Kochanowskiego – pisze pracę na temat relacji moralności i polityki; buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i z zachowaniem zasad retoryki
7. Kryzys renesansu. Człowiek wobec zagadki losu i nieuchronności śmierci. Niepokoje renesansowe. <i>Treny.</i>	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>*Prób Montaigne’a (fragm.)</i> oraz utworów Kochanowskiego: fraszek (np. <i>O żywocie ludzkim, Człowiek Boże igrzysko</i>); pieśni (np. <i>Pieśń IX ks. II, Pieśń III ks. II</i>) i <i>Trenów</i> (fragm. lub *całość); rozpoznaje ich tematykę i problematykę – przedstawia utwory, zwracając uwagę na ich filozoficzno-refleksyjny charakter – interpretuje czytane utwory, wykorzystując kontekst gatunkowy – na podstawie czytanych utworów charakteryzuje niepokoje ludzi renesansu – wskazuje obecne w utworach toposy (np. świat-teatr, człowiek-Boże igrzysko, Fortuna, życie-żegluga i określa ich znaczenie; interpretuje ich sensy – rekonstruuje renesansowy wzorzec mędrca, nieczułego na odmiany losu – charakteryzuje poetykę czytanych utworów Kochanowskiego: budowę stroficzną, wersyfikację, sposób kształtowania monologu lirycznego, funkcję środków stylistycznych – *czyta ze zrozumieniem fragment eseju Montaigne’a; interpretuje sens porównania człowieka i zwierzęcia – *analizuje strukturę eseju, odczytuje jego przekaz, śledzi sposób prowadzenia wyводу – określa filozoficzną koncepcję bytu ludzkiego zawartą w czytanych utworach; rozpoznaje elementy stoickie i epikurejskie – *charakteryzuje pieśń filozoficzno-refleksyjną jako gatunek renesansowy – przedstawia tematykę i poetykę <i>Trenów</i> – interpretuje <i>Treny IX, X, XI</i>, (a także <i>VII i VIII</i> poznane w szkole podst.), zwracając uwagę na zmieniające się uczucia i przemianę światopoglądową podmiotu lirycznego,	– porównuje koncepcje człowieka (życia ludzkiego) i świata w różnych znanych sobie utworach Jana Kochanowskiego, zwracając uwagę na „renesansowe niepokoje” – interpretuje czytane utwory, wykorzystując kontekst filozoficzny – określa, jak w czytanych pieśniach Kochanowskiego jest opisana natura świata; porównuje je z <i>Hymnem</i> – *określa ogólnie, w jaki sposób przeobrażała się renesansowa wizja człowieka i świata, jak zmieniał się światopogląd epoki – porównuje funkcjonowanie motywów śmierci, przemijania, zmienności itp. w poezji i malarstwie renesansu, wnioskuje o zmianach zachodzących w światopoglądzie epoki – analizuje czytane utwory: stawia hipotezy interpretacyjne i weryfikuje je na podstawie elementów wiersza; *samodzielnie formułuje wnioski interpretacyjne – do interpretacji pieśni Kochanowskiego wykorzystuje wiadomości znalezione w tekstach naukowych – *porównuje poglądy myślicieli renesansowych (np. Mirandoli, Kochanowskiego, Montaigne’a) na temat roli i miejsca człowieka w świecie – charakteryzuje wizję świata zawartą w <i>Trenach</i> – w wybranych <i>trenach</i> odnajduje zasady renesansowego klasycyzmu – dokonuje analizy i interpretacji wybranych <i>trenów</i> z cyklu z uwzględnieniem różnorodnych kontekstów filozoficznych i kulturowych; określa funkcje nawiązań antycznych

	– przedstawia przemiany uczuć i stanów wewnętrznych podmiotu lirycznego <i>Trenów</i>, analizując ukazujące je środki stylistyczne – określa nową koncepcję Boga, człowieka i świata zawartą w <i>Trenach</i> – *opisuje kompozycję cyklu – *odczytuje <i>Treny</i> jako wyraz cierpienia ojca i jako poemat filozoficzny – charakteryzuje tren jako gatunek literacki, *zwracając uwagę na jego wzorzec kompozycyjny; wskazuje jego antyczny rodowód – dostrzega obecność motywów biblijnych i mitologicznych, określa ich funkcje	– *w pogłębiony sposób interpretuje <i>Treny</i> jako cykl – *zestawia obraz podmiotu lirycznego <i>Trenów</i> z innymi literackimi kreacjami osób oplakujących bliskich – *wyjaśnia termin humanizm chrześcijański – w czytanych opracowaniach znajduje informacje służące pogłębieniu lektury <i>Trenów</i>; selekcjonuje je, przetwarza i wykorzystuje we własnych wypowiedziach – pisze dłuższą pracę na temat koncepcji świata i człowieka w twórczości Kochanowskiego
	– dostrzega nawiązania do <i>Trenów</i> w poezji współczesnej – dokonuje analizy i interpretacji wybranego trenu; pisze pracę na ten temat – określa znaczenie <i>Trenów</i> w tradycji kultury	– interpretuje wiersze współczesne zawierające nawiązania do <i>Trenów</i> – omawia znaczenie <i>Trenów</i> w tradycji kultury
8. Renesans – jako epoka w kulturze europejskiej i polskiej (synteza).	– wypowiada się na temat renesansowego przełomu w kulturze Europy (np. nowe spojrzenie na człowieka, rola druku, wpływ wzorów antycznych, stosunek do twórczości i sztuki) – wyjaśnia, na czym polegał renesansowy antropocentryzm – wyjaśnia znaczenie postulatów <i>Ad fontes!</i> – korzysta ze słowników: rozpoznaje strukturę budowy hasła słownikowego i noty encyklopedycznej; samodzielnie redaguje definicje wzorowane na encyklopedycznych – opisuje renesans jako okres, kiedy ukształtowała się ogólnonarodowa odmiana polszczyzny – określa czynniki, które wpłynęły na rozwój stylistyczny polszczyzny – gromadzi informacje (artykuły, teksty, obrazy, fragmenty utworów, nagrania itp.) związane z renesansem	– zdobywa i porządkuje informacje z różnych źródeł; sporządza przejrzyste, czytelne notatki, tak by łatwo odtworzyć zgromadzone wiadomości – *samodzielnie redaguje i wygłasza referat (przygotowuje i przedstawia prezentację) na temat wskazanych przez nauczyciela zagadnień – wyjaśnia szerzej, dlaczego renesans jest uważany za epokę odkryć – *przedstawia wpływ filozofii antycznej (myśl Arystotelesa, Platona, stoików, epikurejczyków i sceptyków) na kształtowanie się renesansowej koncepcji człowieka – wskazuje wewnętrzną złożoność epoki; wyjaśnia, na czym polegał kryzys filozoficzny – klasyfikuje i kategoryzuje informacje związane z renesansem według przyjętej zasady
V. BAROK Uczeń:		
9. Wprowadzenie do baroku (wiadomości ogólne).	– określa ramy czasowe baroku i główne prądy filozoficzne – wyjaśnia pojęcia: barok, kontrreformacja, racjonalizm – wymienia najwybitniejszych uczonych epoki i ich zasługi – ogólnie przedstawia obraz świata i człowieka wypływający z filozofii baroku – krótko przedstawia racjonalizm jako prąd filozoficzny – wymienia najważniejsze cechy stylu barokowego – rozpoznaje budowle barokowe – samodzielnie znajduje informacje o epoce w dostępnych źródłach – korzysta ze słowników specjalistycznych,	– szerzej przedstawia kontekst historyczny i kulturowy epoki – omawia przemiany w nauce i filozofii mające wpływ na kształtowanie się nowej epoki – przedstawia wpływ kontrreformacji na literaturę i sztukę – *przedstawia ideowy przekaz sztuki jezuickiej (a zwłaszcza architektury) – opisuje wygląd barokowych kościołów jezuickich – znalezione informacje porządkuje w problemowe całości

	albumów oraz z zasobów multimedialnych	
10. Człowiek wobec nieskończoności. Pytanie o sens istnienia. Wobec śmierci i nieubłaganego upływu czasu.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem sonetów Sępa-Szarzyńskiego oraz wiersza Naborowskiego <i>Krótkość żywota</i> – rozpoznaje tematykę oraz problematykę czytanych utworów oraz ich związek z filozofią baroku – na podstawie czytanych utworów przedstawia kryzys wiary w człowieka, który przynosi nowa epoka – przedstawia dylematy ludzi baroku, *odwołując się do kontekstu filozoficznego (np. Pascala) – przedstawia koncepcję bytu ludzkiego jako „wiecznej wojny” w sonetach Sępa-Szarzyńskiego – w czytanych utworach wskazuje cechy stylu barokowego (niepokój, nieład, skomplikowanie, niejasność, dysharmonia) – w czytanych wierszach wskazuje i nazywa typowe dla stylu barokowego środki stylistyczne, np.: inwersja składniowa, przerzutnia, antyteza, paradoks, oksymoron, peryfraz, instrumentacja głoskowa, *kalambur, itp.; określa ich funkcje – na podstawie przeczytanych wierszy oraz obejrzanych dzieł malarstwa i rzeźby wyjaśnia, jaką funkcję pełnił w sztuce baroku topos marności (<i>vanitas</i>) – określa, jakie uczucia i refleksje budzi w podmiotach lirycznych czytanych wierszy świadomość śmierci i przemijania – *porównuje poezję i malarstwo barokowe (w tym – portret trumienny), wskazując wspólne motywy, podstawy światopoglądowe, podobne środki wyrazu – *na przykładzie motywu marności świata porównuje sposoby ukazania tych samych idei w dziełach różnych sztuk – za pomocą różnych tworzyw – *na podstawie wiersza Naborowskiego przedstawia cechy poezji manierystycznej	– na podstawie czytanych wierszy przedstawia barokową wizję Boga, człowieka i świata – podaje ogólne informacje biograficzne o autorach czytanych dzieł – *wyjaśnia filozoficzną koncepcję jednoczesnej znikomości i wielkości człowieka (człowiek wobec nieskończoności – w ujęciu Pascala i G. Bruna) – porównuje cechy stylu barokowego w czytanych utworach poetyckich oraz w dziełach innych sztuk (np. w architekturze); wskazując środki artystyczne typowe dla tworzywa danego dzieła – *określa związek barokowego stylu czytanych utworów z zawartą w nich wizją świata i świadomością człowieka – dokonuje analizy i interpretacji czytanych wierszy – na podstawie poznanych utworów oraz literatury przedmiotu przygotowuje dłuższą wypowiedź na temat motywu marności w sztuce baroku; wygłasza ją na podstawie samodzielnie opracowanego konspektu – *na podstawie poznanych dzieł oraz literatury przedmiotu pisze esej (lub referat) o sztuce baroku
11. *Wieloznaczność Hamleta. Szekspir i teatr elżbietański.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Hamleta</i> (fragmentów lub *całości); określa jego tematykę i problematykę – podaje ogólne informacje o Szekspirze i jego epoce, wykorzystując je jako kontekst do interpretacji dzieła; wykorzystuje wiadomości z podręcznika, *a także samodzielnie znalezione w innych źródłach – *streszcza (opowiada) przebieg wydarzeń ukazanych w dramacie – *charakteryzuje Hamleta i innych bohaterów dramatu, określa rolę w dramacie, wskazuje motywy postępowania, ocenia ich decyzje; stosuje słownictwo oceniające i wartościujące – *dokonuje analizy i interpretacji wybranych fragmentów czytanego dramatu, odczytując uczucia, cele i postawy bohatera, a także funkcję danego fragmentu w dziele	– *określa, jaka wizja człowieka i świata wyłania się z dramatu Szekspira; odnosi ją do filozofii baroku – *przedstawia dylematy Hamleta i określa ich motywację – *wykazuje, że <i>Hamlet</i> jest dramatem wieloznacznym; interpretuje utwór jako dramat namiętności ludzkich, utwór moralno-polityczny, egzystencjalny, filozoficzny itp. – *opisuje przemiany zachodzące w psychice bohaterów (odwołując się do tekstu i wskazując środki literackie) – *charakteryzuje porównawczo bohaterów (np. Hamleta i Horacego) – *wyjaśnia, dlaczego postać Hamleta stała się ponadczasowym „znakiem” kultury europejskiej; interpretuje jej symboliczne znaczenie – *przygotowuje (samodzielnie lub

	– *wyjaśnia znaczenie słowa <i>hamletyzować</i> (odwołując się do dramatu Szekspira) – *interpretuje monolog Hamleta, przedstawiając istotę wewnętrznego sporu bohatera – *w czytanych fragmentach dramatu odnajduje toposy vanitas oraz świata-teatru; określa wyłaniającą się z nich wizję człowieka – *rozpoznaje motyw „teatru w teatrze” i omawia jego rolę w utworze – *wygłasza krótki, samodzielnie przygotowany referat na temat życia i twórczości Szekspira – *wyjaśnia, na czym polega istota Szekspirowskiej koncepcji tragizmu – *przedstawia najważniejsze cechy dramatu Szekspirowskiego (złamanie zasad trzech jedności i decorum, budowa, bohaterowie, nowa koncepcja tragizmu itd.), odnosząc je do znanego utworu – podaje podstawowe wiadomości o teatrze elżbietańskim (na podstawie podręcznika *i samodzielnie znalezionych źródeł) – *przedstawia Hamleta jako jednego z najważniejszych bohaterów literatury europejskiej (wyjaśnia dlaczego) – wykorzystuje informacje znalezione w tekstach naukowych (interpretacyjnych) do pogłębienia odbioru lektury – interpretuje nawiązania do dramatów szekspirowskich w dziełach późniejszych epok – określa, jakie postawy (koncepcje władzy) symbolizują Hamlet i Fortynbras w wierszu Herberta <i>Tren Fortynbrasa</i>	- zespołowo) i przedstawia prezentację poświęconą teatrowi elżbietańskiemu – interpretuje wiersz Herberta (sposób ukształtowania monologu lirycznego, podmiot liryczny i adresat, metaforyka, wartości itp.); wyjaśnia, na czym polega uniwersalność przeciwstawionych sobie postaw – *śledzi argumentację i sposób prowadzenia wywodu w tekście naukowym; wykorzystuje zawarte w nim informacje do pogłębionego odczytania dramatu Szekspira – przedstawia wpływ Szekspira na rozwój teatru europejskiego – charakteryzuje teatr elżbietański, porównując go teatrem antycznym – zestawia antyczną i szekspirowską koncepcję tragizmu – *wskazuje obecność różnych konwencji stylistycznych w znanym dramacie Szekspira (złamanie zasady decorum). – formułuje oceny i opinie estetyczne związane z obejrzanym spektaklem – interpretuje <i>Tren Fortynbrasa</i> jako utwór o różnych postawach wobec rzeczywistości i o władzy despotycznej (*totalitarnej)
12. Don Kichot i żywioł parodii.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem powieści Cervantesa (*całości lub fragmentów) – określa tematykę i problematykę utworu, wyjaśnia, na czym polega jego wielowarstwowość i złożoność – *streszcza utwór / wybrane fragmenty – określa elementy świata przedstawionego – charakteryzuje tytułowego bohatera i jego giermka, omawia ich filozofie życiowe, motywy postępowania, ocenia decyzje itp. – ocenia efekty szlachetnych czynów Don Kichote’a – określa sposób prowadzenia narracji – określa stosunek narratora do bohatera i świata przedstawionego (przytacza właściwe cytaty) – rozpoznaje różne konwencje obecne w powieści (fantastyczną, realistyczną) – rozpoznaje w tekście patos, tragizm i komizm – *odczytuje utwór jako parodię romansów rycerskich i ideałów średniowiecza – odczytuje <i>Don Kichote’a</i> jako powieść o roli literatury (i jej sile) w życiu człowieka – uczestniczy w klasowej dyskusji na temat	– rozpoznaje zasadę zestawienia Don Kichote’a i Sancho Pansy (np. idealista – pragmatyk) – interpretuje utwór, wykorzystując potrzebne konteksty (biograficzny, kulturowy, filozoficzny) – wysuwa wnioski na temat charakteru świata przedstawionego (realizm czy fantastyka?); przedstawia różne hipotezy odczytania dzieła – *wykorzystuje kontekst historyczny i literacki do pogłębionej interpretacji dzieła Cervantesa – wyjaśnia pojęcie parodii; wykorzystuje je w interpretacji utworu (fragmentów lub *całości) – *określa strategię narracyjną: wskazuje stosunek narratora do świata przedstawionego – *wyjaśnia, jakie cechy utworu Cervantesa pozwalają w nim upatrywać początków powieści nowożytnej – *ocenia efekty współwystępowania w powieści różnych konwencji estetycznych – uczestniczy w klasowej dyskusji na temat roli literatury w życiu człowieka

	interpretacji postaci Don Kichote'a i jego marzeń; buduje wypowiedzi argumentacyjne z odwołaniem do lektury – pisze rozprawkę na temat lektury	(ma wyznaczać ideały – czy przedstawiać rzeczywistość?) – wyjaśnia termin donkiszoteria
13. W barokowym teatrze świata. Dramat ludzkich namiętności, z których największą jest władza...	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Makbeta</i> – rozpoznaje tematykę i problematykę dramatu oraz jego związek z światopoglądem baroku – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego, określa przestrzeń sceniczną, w której rozgrywa się akcja utworu – streszcza przebieg wydarzeń ukazanych w dramacie – charakteryzuje bohaterów, ocenia ich decyzje, wskazuje motywy postępowania; stosuje słownictwo oceniające i wartościujące, uzasadnia swoje sądy – analizuje przemiany osobowości Makbeta i wskazuje źródła jego klęski – porównuje kreacje Makbeta i Lady Makbet – analizuje sposób przedstawienia w <i>Makbecie</i> problemu władzy – odnajduje w dramacie toposy życia-teatru oraz vanitas; odnosi je do ogólnego obrazu człowieka i świata w twórczości Szekspira – rozpoznaje w <i>Makbecie</i> obecność motywu iluzji i dostrzega jego związek z światopoglądem epoki – wykorzystuje w interpretacji dramatu potrzebne konteksty (historyczny, filozoficzny, literacki, egzystencjalny itp.) – wskazuje w <i>Makbecie</i> najważniejsze cechy dramatu Szekspirowskiego (złamanie zasad trzech jedności i decorum, budowa, bohaterowie, nowa koncepcja tragizmu itd.) – dostrzega w utworze obecność fantastyki, realizmu, tragizmu, komizmu itp.); wskazuje właściwe fragmenty – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe; wykorzystuje zawarte w nich informacje do pogłębionego odczytania dzieł Szekspira – uczestniczy w dyskusji na temat utworu; formułuje pytania, odpowiedzi, oceny – pisze dłuższą wypowiedź argumentacyjną na temat problematyki <i>Makbeta</i> – zna przynajmniej jedną inscenizację wybranego dramatu Szekspira *i na jej podstawie wskazuje teatralne środki wyrazu artystycznego – relacjonuje przeżycia związane z obejrzanym spektaklem; wykorzystuje słownictwo związane z teatrem – pisze własną recenzję obejrzanego spektaklu z wykorzystaniem właściwego słownictwa i frazeologii – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe; wykorzystuje zawarte w nim informacje do pogłębionego odczytania dzieł Szekspira	– odwołując się do treści utworu, określa, jaka wizja człowieka i świata wyłania się z dramatów Szekspira; *odnosi ją do filozofii baroku – interpretuje <i>Makbeta</i> jako dramat władzy i namiętności ludzkich – *porównuje sposób jego ujęcia problemu władzy przez Szekspira oraz w piśmiennictwie renesansowym – opisuje przemiany zachodzące w psychice Makbeta i lady Makbet, określając środki literackie, jakimi są ukazane – wyjaśnia, dlaczego postacie Makbeta i Lady Makbet stały się ponadczasowymi znakami kultury europejskiej – charakteryzuje język i styl dramatu Szekspirowskiego (m.in. wskazuje słownictwo z różnych zakresów stylistycznych) – wskazuje przenikanie się różnych konwencji stylistycznych (prowadzących do złamania zasady decorum) – porównuje dramat Szekspirowski z dramatem antycznym (na wybranych przykładach) – przygotowuje i wygłasza referat lub prezentację na temat Szekspira, jego dramatów i teatru elżbietańskiego – analizuje tekst naukowy: odczytuje zawarte w nim sensy, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu – porównuje spektakl z literackim pierwowzorem, uwzględniając różne elementy dzieła (przestrzeń sceniczną, bohaterowie, zdarzenia, kompozycja, warstwa ideowa) – formułuje oceny estetyczne – wskazuje teatralne środki wyrazu artystycznego i określa ich związek z koncepcją całości przedstawienia
14. *Wszystko jest iluzją...	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem dramatu <i>Życie jest snem</i> Calderona de la	– *charakteryzuje bohaterów utworu, określa ich role w dramacie

	Barki – *rozpoznaje tematykę i problematykę utworu, dostrzega jego wieloznaczność oraz związek z filozoficznymi założeniami epoki – *rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego – *streszcza, opowiada utwór; przedstawia bohaterów – *omawia metamorfozę Sigismunda i wskazuje jej przyczyny – *interpretuje zakończenie dzieła w kontekście całego utworu – *omawia funkcjonowanie i rolę w utworze (tytułowego) toposu snu – *wskazuje motywy wanitatywne, dostrzega ich związek z barokową wizją świata – *w czytanych fragmentach wskazuje środki stylistyczne tworzące barokową poetykę iluzji (np. paradoksy, kalambury, przerzutnie, antytezy, oksymorony) – *rozpoznaje styl barokowy – odwołując się do przykładów konkretnych dzieł, wskazuje efekt iluzji w architekturze i malarstwie (iluzjonizm) – wyjaśnia, czym jest przekład oraz *przekład artystyczny	– *porównuje postacie z dramatu de la Barki z bohaterami Szekspirowskimi – *interpretuje barokową estetykę iluzji jako wyraz światopoglądu epoki – określa wspólne znaczenia toposów: życia-snu, życia-teatru i vanitas, odnosi je do barokowej wizji świata i człowieka – *wskazuje nawiązania antyczne, określa ich funkcje – *porównuje dwa różne przekłady tego samego fragmentu; wskazuje podobieństwa i różnice
15. Komedie ludzkich charakterów.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Skapca</i> Moliera; rozpoznaje jego tematykę i problematykę – streszcza przebieg wydarzeń ukazanych w dramacie – charakteryzuje bohaterów dramatu Moliera, zwracając uwagę na elementy satyry społecznej – tworzy portret psychologiczny tytułowego bohatera – interpretuje <i>Skapca</i> jako komedię charakterów, odkrywając jednocześnie gorzką wymowę utworu – wskazuje środki artystyczne tworzące portrety bohaterów (np. karykaturę, wyolbrzymienie, środki tworzące komizm) – odnajduje w dramacie różne rodzaje komizmu: komizm sytuacyjny, językowy, postaci – dokonuje szczegółowej, ukierunkowanej analizy i interpretacji wskazanego fragmentu dramatu – wyjaśnia, na czym polega uniwersalna wymowa utworu Moliera – podaje podstawowe informacje o klasycyzmie francuskim XVII w. (na podstawie podręcznika *i samodzielnie znalezionych wiadomości z różnych źródeł) – tworzy wypowiedzi argumentacyjne, formułuje tezy i argumenty – tworzy spójną wypowiedź na temat problematyki utworu we wskazanej formie (np. charakterystyka, rozprawka) – tworząc własny tekst, stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej	– interpretuje <i>Skapca</i> jako demaskowanie przed widzami iluzji ludzkich postaw – w postaciach dramatu odnajduje typowych przedstawicieli społeczeństwa XVII-wiecznej Francji; dostrzega realia społeczne – dostrzega sztuczność zakończenia i odkrywa zawartą w utworze przestrozę – pogłębia charakterystykę Harpagona, wykorzystując potrzebne konteksty – wyjaśnia znaczenie pojęcia <i>qui pro quo</i> jako formy komizmu sytuacyjnego, ilustruje je przykładami ze <i>Skapca</i> – podaje informacje o Molierze i jego czasach na podstawie podręcznika *i samodzielnie znalezionych wiadomości z różnych źródeł; przedstawia je w postaci referatu ilustrowanego różnymi materiałami – wskazuje w <i>Skapcu</i> cechy dramatu klasycystycznego – opracowuje i wygłasza przemówienie na temat problematyki utworu (np. mowę oskarżycielską przeciw Harpagonowi) – przygotowując wypowiedź, stosuje retoryczne zasady kompozycyjne

16. Dwie miłości – świat i Bóg.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Sonetu V</i> Sępa-Szarzyńskiego oraz wierszy Naborowskiego (<i>Na oczy królowej angielskiej</i>) i J.A. Morsztyna (np. <i>O swej pannie; Do trupa</i>) – przedstawia tematykę i problematykę wierszy, dostrzegając ich związek z światopoglądem baroku – interpretuje wiersze, rozpoznając w nich charakterystyczne cechy stylu barokowego – przedstawia dramatyczny obraz egzystencji człowieka w kulturze baroku (rozdarcie między pragnieniem ziemskich rozkoszy a poczuciem ich nietrwałości); odwołuje się do czytanych utworów – odwołując się do tekstów, wyjaśnia terminy: koncept barokowy, *konceptyzm, marinizm – określa, na czym polegają koncepty stanowiące podstawę wierszy; odnajduje i interpretuje ich puenty – w czytanych wierszach barokowych odnajduje topos miłości i śmierci; *interpretuje sposób jego ujęcia – *wskazuje powtarzające się w poezji barokowej motywy związane z miłością (np. ogień i lód), określa związane z nimi znaczenia – wskazuje środki stylistyczne typowe dla poezji konceptycznej (np. antyteza, *gradacja, wyliczenie, nagromadzenie, kompozycja łańcuchowa, *ekwiwokacja, *kalambur, figura sumacji) i określa ich funkcje – wskazuje charakterystyczne cechy składni, leksyki i frazeologii czytanych utworów – odwołując się do przykładów poezji i malarstwa, przedstawia sposób ukazywania kobiety w sztuce baroku – *wskazuje symboliczne i alegoryczne motywy w poezji i malarstwie epoki; interpretuje ich znaczenia w kontekście „rozdwojenia” człowieka baroku – wykorzystuje w interpretacji utworów i dzieł sztuki potrzebne konteksty, a zwłaszcza kontekst filozoficzny i egzystencjalny – *odwołując się do czytanych wierszy, omawia charakterystyczne cechy barokowej poezji dworskiej (twórcy, tematyka, forma, styl itp.)	– analizuje i interpretuje wiersze, odnajdując w nich dramatyczny obraz egzystencji człowieka (*odwołuje się do kontekstu światopoglądu epoki) – *w sposób pogłębiony komentuje barokowy obraz dramatycznej egzystencji człowieka ukazany np. w poezji Sępa-Szarzyńskiego – wyjaśnia, w jaki sposób w czytanych tekstach zostały ukazane podstawowe problemy egzystencjalne: miłość, cierpienie, śmierć – podaje podstawowe wiadomości biograficzne o Naborowskim i Morsztynie jako twórcach baroku – *przedstawia marinizm jako nurt w poezji barokowej i podaje podstawowe informacje o jego twórcy – *wyjaśnia pojęcia: poezja intelektualna, wirtuozeria formalna – porównuje sposób ukazania pięknej kobiety w poezji barokowej i renesansowej (odwołując się do znanych utworów) – rozpoznaje i *interpretuje wiersze konceptyczne (marinistyczne) – wskazuje przykłady konceptów w malarstwie – *porównuje funkcje konceptu w malarstwie i poezji (np. na podstawie obrazów Arcimbolda i wierszy Naborowskiego oraz J.A. Morsztyna) – określa koncepcję miłości obecą w barokowej poezji dworskiej; *porównuje ją z innymi znanymi sobie obrazami miłości – na przykładzie wierszy Naborowskiego wyjaśnia, czym był barokowy manieryzm – wyjaśnia termin akrostych
17. Szekspir i miłość.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Romea i Julii</i> Szekspira – streszcza i opowiada utwór; określa jego tematykę i problematykę – charakteryzuje utwór jako tragedię, przedstawia konstrukcję wydarzeń, rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego, określa przestrzeń sceniczną – charakteryzuje bohaterów, ocenia ich decyzje, wskazuje motywy postępowania; stosuje słownictwo oceniające	– dokonuje analizy i interpretacji wskazanych scen dramatu (np. sceny balkonowej); charakteryzuje środki językowe i stylistyczne, określa ich funkcje – porównuje sposób opisywania urody kobiecej w monologu Romea i poezji barokowej – syntezyzuje wiedzę o dramatach Szekspira; przedstawia wyłaniającą się z nich wizję człowieka i świata; *odnosi ją do filozofii baroku

	– i wartościujące, uzasadnia swoje sądy – odnajduje w dramacie elementy barokowej wizji świata i człowieka – wyjaśnia, na czym polega tragizm bohaterów – analizuje sposób wykorzystania motywów miłości i śmierci – wykorzystuje w interpretacji dramatu potrzebne konteksty (historyczny, filozoficzny, literacki, egzystencjalny itp.) – wskazuje w utworze najważniejsze cechy dramatu Szekspirowskiego – dostrzega współwystępowanie różnych konwencji	– wyjaśnia, dlaczego postacie Romea i Julii stały się ponadczasowymi znakami kultury europejskiej – charakteryzuje język i styl dramatu (m.in. wskazuje słownictwo z różnych zakresów stylistycznych) – *wskazuje przenikanie się różnych konwencji stylistycznych (prowadzących do złamania zasady decorum) – porównuje <i>Romea i Julię</i> z dramatem antycznym – porównuje Romea i Julię oraz Tristana i Izoldę jako archetypy tragicznych kochanków
18. Oblicza sarmatyzmu. <i>Pamiętniki Jana Chryzostoma Paska.</i>	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Pamiętników Paska</i> (na podstawie fragmentów) – określa tematykę i problematykę utworu – czyta <i>Pamiętniki Paska</i>, odnajdując w nich świadectwo rodzimej kultury szlacheckiej (jako zapis obyczajów, stylu życia, mentalności, wyznawanych wartości itp.) – na podstawie znalezionych informacji i czytanych fragmentów Paska określa dwa oblicza sarmatyzmu (kult wolności – samowola; waleczność i tradycja rycerska – warcholstwo; gościnność – życie ponad stan; przywiązanie do tradycji – ksenofobia; religijność i katolicyzm – zabobonność...) – wyjaśnia pojęcia: Sarmata, sarmatyzm – gromadzi i porządkuje informacje o kulturze sarmackiej (*także znalezione samodzielnie w różnych źródłach) – analizuje czytane fragmenty; określa na ich podstawie stosunek mentalność szlachcica Sarmaty, ważne dla niego wartości itp. – rozpoznaje realizm opisów Paska; wskazuje właściwe fragmenty, interpretuje je – wymienia gatunki literackie związane z nurtem sarmackim: pamiętniki, diariusze, listy, epos barokowy – wymienia najważniejsze cechy polszczyzny szlacheckiej, znajduje je w języku Paska; wskazuje przykłady makaronizowania; wyjaśnia termin *i pochodzenie zjawiska – *określa stosunek do tradycji sarmackiej w poezji współczesnej (na podstawie wybranych utworów) – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, przetwarza i porządkuje zawarte w nim informacje; odczytuje sens i główną myśl; wskazuje argumenty – interpretuje <i>Pamiętniki</i>, wykorzystując potrzebne konteksty (np. historyczny, kulturowy) – wypowiada się na temat obejrzanego filmu pokazującego kulturę sarmacką (np. <i>Potopu</i> Hofmana) – wskazuje charakterystyczne środki filmowe służące przekazaniu idei dzieła – pisze recenzję filmu	– szerzej omawia sarmatyzm jako rodzimą formację kulturową, przejawiającą się w różnych obszarach życia i kultury – określa zespół wartości i postaw związanych z postacią Sarmaty – wskazuje inne – poza literaturą – zjawiska związane z kulturą sarmacką, np. dwór szlachecki, strój, ceremoniał (uczty, zaślubiny, pogrzeby itp.), portret trumienny itp.; krótko je charakteryzuje, *odnajdując w nich odzwierciedlenie ważnych dla Sarmatów wartości – dostrzega związek wartości sarmackich z etosem rycerskim – czyta ze zrozumieniem fragmenty literatury przedmiotu, wykorzystuje znalezione w nich informacje we własnych wypowiedziach – zbiera wiadomości dotyczące kultury sarmackiej z różnych źródeł; selekcjonuje, porządkuje i przetwarza znalezione informacje; buduje dłuższą wypowiedź (np. referat) – objaśnia etymologię słów: Sarmata, sarmatyzm – analizuje sceny batalistyczne w <i>Pamiętnikach Paska</i> pod względem słownictwa, frazeologii i składni – omawia cechy języka i stylu Paska; wskazuje barokową składnię zdań, makaronizmy i inne językowe wykładniki „ozdobności” i kwiecistości stylu – *interpretuje wiersze współczesne zawierające rozrachunek z dziedzictwem sarmatyzmu – wskazuje filmowe środki wyrazu i określa ich funkcje – *porównuje język literatury i język filmu

19. Dialogi z tradycją. Nawiązania do baroku w poezji współczesnej. Dzieła rozmawiające ze sobą.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem wierszy współczesnych zawierających nawiązania do baroku (np. <i>Portret sarmacki</i> E. Brylla, <i>Lekcja anatomii (Rembrandta)</i> S. Grochowiaka, <i>Et in Arcadia ego</i> W. Maja) – określa tematykę i problematykę wierszy – dostrzega nawiązania do baroku, interpretuje je, określa funkcję w przekazie wiersza – wiersze Grochowiaka i Maja odczytuje jako reinterpretacje XVII-wiecznych obrazów – odczytuje obrazy Rembrandta i Poussina, *uwzględniając twórczość malarstwa jako sztuki – odnajduje topos Arkadii przedstawiony na obrazie Poussina – przedstawia pochodzenie toposu Arkadii i związane z nim znaczenia – *interpretuje porównawczo obraz i „rozmawiający z nim” wiersz; formułuje wnioski na temat podobnych idei wyrażanych językiem różnych sztuk	– przedstawia propozycję interpretacji czytanego wiersza, wskazując w tekście miejsca stanowiące argumenty na poparcie własnej koncepcji interpretacyjnej – *przeprowadza interpretację porównawczą tekstów kultury (obrazu i wiersza), uwzględniając różnorodne konteksty – wyjaśnia, na czym polega uniwersalność toposu Arkadii w kulturze europejskiej
20. Różnorodność i dziwne piękno baroku. Synteza wiadomości o epoce.	– syntetycznie przedstawia obraz Boga, człowieka i świata w literaturze, sztuce i filozofii baroku – odwołując się do poznanych utworów literackich i dzieł sztuki, przedstawia postawę człowieka baroku wobec śmierci i przemijania – omawia charakterystyczne motywy barokowej literatury i sztuki oraz ich symbolikę – analizuje język i styl poznanych utworów, wskazując w nim cechy typowe dla epoki i autorów – interpretując wybrane dzieła, zwraca uwagę na cechy stylu barokowego (niepokój, ruch, nieład, niejasność, dysharmonia, zmysłowość itd.) – pisze spójną wypowiedź argumentacyjną syntezującą wiedzę o epoce – na przykładzie wybranych przez siebie utworów poetyckich i dzieł sztuki (malarstwo, rzeźba, architektura) syntetycznie omawia cechy sztuki baroku – redaguje dłuższą wypowiedź na temat sztuki baroku, wygłasza ją; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne – poprawnie używa terminów: barok, kontrreformacja, sztuka iluzjonistyczna, koncept barokowy, marinizm, *manierizm itp. – czyta ze zrozumieniem tekst eseistyczny, wykorzystując znalezione w nim informacje do pogłębienia wiedzy o sztuce baroku	– na podstawie poznanych utworów i dzieł sztuki przedstawia barokowe postrzeganie piękna – porównuje dzieła barokowe i renesansowe (pod względem stylu, filozofii, niesionego przekazu) – przedstawia własne propozycje interpretacji poznanych utworów barokowych, uzasadnia je – *tworzy poetyckie opisy różnych przedmiotów – dociera do różnych źródeł informacji na temat sztuki baroku, znajduje przykłady dzieł barokowych i ich opisów (w dostępnej literaturze przedmiotu, a także na stronach internetowych) – gromadzi, selekcjonuje, porządkuje i syntetyzuje znalezione samodzielnie informacje; tworzy plan własnej wypowiedzi na zadany temat – wygłasza referat na temat sztuki baroku, dbając o jego poprawną, uporządkowaną kompozycję i o komunikatywną formę przekazu – referat ilustruje prezentacją dzieł sztuki przygotowaną w dostępnym programie komputerowym
VI. OŚWIECENIE Uczeń:		

21. Wprowadzenie do oświecenia.	– podaje ogólne informacje o epoce oświecenia (nazwa, ramy czasowe, rola wiedzy i edukacji, przemiany społeczne) – wyjaśnia terminy: racjonalizm, empiryzm, deizm, ateizm, libertynizm – wyjaśnia nazwę „oświecenie” – przedstawia krótko najwybitniejszych filozofów epoki (Locke, Kant) – przedstawia najważniejsze założenia myśli filozoficznej epoki: racjonalizmu i empiryzmu – określa wpływ rewolucji francuskiej na kształtowanie się nowej epoki – omawia polskie reformy i ich twórców – przedstawia początki polskiej publicystyki – omawia rolę teatru w oświeceniu, wymienia jego najważniejszych twórców i najbardziej znaczące utwory – krótko przedstawia francuską <i>Encyklopedię</i> i encyklopedystów – tworzy definicje wskazanych pojęć	– określa, jakie zmiany społeczne wpłynęły na kształt epoki oświecenia – *szerzej omawia prądy filozoficzne, które ukształtowały epokę – na podstawie wiadomości z podręcznika oraz *znalezionych samodzielnie w różnych źródłach przedstawia wybitne osiągnięcia polskiego oświecenia (rozwój edukacji i reformy szkolnictwa, rola teatru, rozkwit publicystyki itp.) – przedstawia historyczne tło polskiego oświecenia – przygotowuje i wygłasza referat lub prezentację na temat epoki; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne w tworzeniu własnego tekstu – prezentuje Woltera, D. Diderota i J.J. Rousseau – jako wybitnych myślicieli francuskiego oświecenia – *na podstawie samodzielnie znalezionych materiałów prezentuje sylwetki filozofów (Kartezjusz, Locke, Kant) i krótko referuje założenia ich teorii
22. Czas rozumu. Bohaterowie Woltera i ich przygody na „najlepszem ze światów”. Kryzys oświeceniowego optymizmu.	– *wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów <i>Kandyda</i>; przedstawia jego tematykę i problematykę utworu – czyta ze zrozumieniem i interpretuje fragmenty utworu, dostrzegając w nich tendencje epoki (np. dydaktyzm i krytycyzm) – streszcza wybrane przygody Kandyda – *interpretuje przedstawione w utworze wydarzenia, odczytując ich warstwę paraboliczną, sensy uniwersalne oraz aluzje do wydarzeń historycznych, instytucji społecznych itp. – charakteryzuje głównego bohatera, zwracając uwagę na jego imię znaczące oraz rolę, jaką odgrywa w utworze – prezentuje pozostałych bohaterów <i>Kandyda</i> (np. Panglossa, Marcina, Kakambo...) i określa ich rolę w utworze – na podstawie poznanych fragmentów określa poglądy Woltera na naturę ludzką oraz stosunek pisarza do wojny – przedstawia krainę Eldorado oraz określa jej symboliczne znaczenie – *interpretuje tytuł powiastki – *rozpoznaje prześmiewczą konwencję utworu; wskazuje elementy satyry, sarkazmu oraz ironii – *na podstawie <i>Kandyda</i> przedstawia cechy gatunkowe powiastki filozoficznej – wskazuje związek utworu z filozofią epoki (racjonalizm, polemika z filozofią optymizmu, deizm) – wyjaśnia znaczenie wyrazów: fatalista, fatalizm, krytycyzm	– utwór Woltera odczytuje jako filozoficzną polemikę z oświeceniowym optymizmem – *wskazuje w <i>Kandydzie</i> elementy gry literackiej oraz ironiczny dystans narratora wobec świata przedstawionego – prezentuje autora powiastki na tle epoki oświecenia – *wyjaśnia określenie „wolterianizm” – analizuje język utworu; wskazuje językowe przejawy dowcipu, sarkazmu, ironii – *charakteryzuje powiastkę filozoficzną jako gatunek oświeceniowego krytycyzmu – *wskazuje wpływ powiastki filozoficznej na kształtowanie się pierwszych powieści europejskich – *na podstawie podręcznika określa stosunek ludzi oświecenia (np. encyklopedystów) do władzy, religii i Kościoła, ich poglądy na społeczeństwo i naturę
23. Triumf rozumu. Oświeceniowa	– wykazuje się znajomością i rozumieniem ody Naruszewicza <i>Balon</i> – określa, czym jest klasycyzm epoki	– analizuje ukazane w wierszu <i>Balon</i> obrazy człowieka ujarzmiającego przyrodę

wizja świata i miejsce w nim człowieka.	oświecenia; dostrzega jego związek z filozofią racjonalizmu – interpretuje wiersz Naruszewicza jako pochwałę rozumu ludzkiego – w wierszu Naruszewicza i malarstwie epoki wskazuje kult rozumu ludzkiego, wiedzy i wynalazków – *wskazuje filozoficzne źródła oświeceniowej fascynacji nauką i wiedzą – na podstawie wiersza <i>Balon</i> przedstawia cechy ody – wskazuje peryfrazy jako środki typowe dla stylu klasycystycznego – rozpoznaje w utworze inne środki wyrazu artystycznego i określa ich funkcje	– interpretuje wiersz, wykorzystując kontekst filozoficzny i historyczny – *charakteryzuje odę jako gatunek klasycystyczny – dostrzega w wierszu cechy stylu klasycystycznego (jasność, przejrzystość myśli, czystość stylu, zgodność z regułami gatunku) – *wygłasza na forum klasy wypowiedź na temat ważnych postaci oświecenia oraz prądów filozoficznych i artystycznych opracowaną na podstawie samodzielnie zgromadzonych materiałów
24. Patriotyzm czasów klęski. O nowy rozumny kształt państwa.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Hymnu do miłości ojczyzny</i> Krasickiego – interpretuje hymn Krasickiego, odnajdując w nim model patriotyzmu czasów klęski – wyjaśnia, dlaczego utwór stał się wzorcem liryki patriotycznej – analizuje budowę utworu, wskazując jego klasycystyczny charakter – analizuje słownictwo użyte w wierszu, wskazując czystość języka jako jedną z zasad utworu klasycystycznego – charakteryzuje hymn jako gatunek klasycystyczny – odnajduje zasady stylu klasycystycznego w malarstwie epoki – na podstawie podręcznika omawia działalność państwa w sferze kultury w czasach stanisławowskich: reformy, instytucje kulturalno-oświatowe – podaje najważniejsze informacje o życiu i twórczości Krasickiego – redaguje noty biograficzne najważniejszych postaci polskiego oświecenia oraz hasła encyklopedyczne pojęć związanych z tą epoką w Polsce oraz instytucji kulturalnych i społecznych – przedstawia walkę o czystość języka polskiego i związane z nią instytucje – określa, czym jest klasycyzm epoki oświecenia; dostrzega jego związek z filozofią racjonalizmu – *na podstawie konkretnych dzieł porównuje charakterystyczne cechy stylu klasycystycznego w architekturze, rzeźbie, malarstwie i poezji – *syntetycznie charakteryzuje klasycyzm jako główny nurt artystyczny i myślowy oświecenia (obok sentymentalizmu i rokoka)	– przeprowadza pełną analizę i interpretację hymnu Krasickiego – *wskazuje w wierszu cechy stylu klasycystycznego (jasność, przejrzystość myśli, czystość stylu, zgodność z regułami gatunku) – omawia wybrane dzieła sztuki oświeceniowego klasycyzmu, wskazując typowe dla nich cechy i zasady estetyczne – przedstawia klasycystyczny ideał języka i odnajduje go w znanych utworach Krasickiego – *przeprowadza interpretację porównawczą hymnu Krasickiego oraz wybranego obrazu Davida; uwzględnia temat, wymowę, klasycystyczny charakter obu dzieł – odczytuje dzieła Canaletta jako obraz czasów stanisławowskich i jako przykłady malarstwa klasycystycznego – *prezentuje samodzielnie znalezione informacje o ważnych instytucjach społeczno-kulturalnych powstałych w dobie oświecenia – *przedstawia, w postaci referatu króla Stanisława Augusta i kulturę jego czasów, uwzględniając kontekst historyczny – *wygłasza referat na temat reform szkolnictwa w Polsce w XVIII w. oraz na temat zasług Konarskiego – na podstawie podręcznika oraz samodzielnie znalezionych źródeł prezentuje sylwetki wybitnych postaci polskiego oświecenia (np. w formie: komentarza, gazetki klasowej, prezentacji multimedialnej)
25. <i>Satyra prawdę mówi...</i>, czyli realizacja oświeceniowej zasady „bawiąc – uczyć”.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem przynajmniej jednej satyry Krasickiego, np. <i>Pijaństwo</i> , <i>Do króla</i> , <i>Żona modna</i> – rozpoznaje jej (ich) tematykę i problematykę oraz związek z założeniami ideowymi epoki; dostrzega prześmiewczy i krytyczny charakter – streszcza satyrę (-y), wskazuje sposoby portretowania postaci	– interpretuje satyrę (-y) Krasickiego, sytuując ją (je) w kontekście filozoficznym i kulturowym – na podstawie znanych satyr określa, jaki był stosunek poetów oświecenia do dziedzictwa sarmatyzmu – charakteryzuje język i styl czytanych satyr – *rozpoznaje i charakteryzuje

	– rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego; dostrzega dialogowość, obrazki obyczajowe, retoryczność stylu (przytacza właściwe fragmenty) – wskazuje przykłady komizmu, sarkazmu i ironii – przedstawia satyrę jako gatunek literacki i jako *konwencję estetyczną; rozróżnia satyrę polityczną i obyczajową – wyjaśnia, na czym polega dydaktyczno-moralizatorski charakter czytanych utworów – porównuje satyryczny wymiar utworów Krasickiego i obrazów Hogartha, *uwzględnia specyfikę tworzywa każdego z dzieł – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, wykorzystując znalezione informacje do pogłębienia omawianych zagadnień – dostrzega nawiązania do tradycji oświeceniowych satyr w poezji współczesnej (np. w wierszu Jastruna <i>Pijaństwo</i>) – *w różnych źródłach znajduje wiadomości pogłębiające własne interpretacje oświeceniowych utworów	- indywidualny styl Krasickiego – porównuje środki artystyczne służące satyrze w malarstwie i literaturze – wnioskuje, dlaczego bajka i satyra były popularnymi gatunkami oświecenia – rozpoznaje finezyjność budowy znanej satyry (np. <i>Do króla</i>); interpretuje funkcję i wymowę zamysłu kompozycyjnego – *cytuje literaturę przedmiotu w pracach pisemnych, prawidłowo sporządza przypisy – *analizuje i interpretuje wiersz współczesny podejmujący polemikę z dziedzictwem sarmatyzmu; formułuje hipotezę interpretacyjną i weryfikuje ją na podstawie analizy
26. Obraz świata wyłaniający się z bajek Krasickiego.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem bajek Krasickiego (także poznanych w szkole podstawowej), np. <i>Wstęp do bajek</i>, <i>Jagnię i wilcy</i>, <i>Ptaszki w klatce</i>, <i>Przyjaciel</i>, <i>Dewotka</i> – analizuje wskazane bajki Krasickiego, zwracając uwagę na ich przejrzystą strukturę – zgodną z zasadami estetyki klasycystycznej – formułuje przesłania dydaktyczno-moralizatorskie bajek (morały) – przedstawia bajkę jako gatunek klasycystyczny, wskazując m.in. charakter dydaktyczny, morał, puentę, alegoryzm, lapidarność itp. – rozróżnia bajki narracyjne i epigramatyczne – w dłuższej wypowiedzi (np. w formie rozprawki lub *eseju) opisuje pesymistyczną wizję świata wyłaniającą się z bajek Krasickiego	– analizuje i interpretuje bajki Krasickiego, uwzględniając ich styl i moralizatorskie przesłanie – wyjaśnia pojęcia: alegoryzm (alegoryczny), aforyzm, sentencja (sentencjonalność stylu) – przedstawia sylwetkę Krasickiego jako najwybitniejszego polskiego poety oświecenia – pisze rozprawkę (*esej) na temat wizji świata wyłaniającej się z bajek i satyr Krasickiego; wykorzystuje literaturę przedmiotu, prawidłowo sporządza przypisy i zestawienie bibliograficzne, przytacza cytaty
27. Czuć i wiara w epoce rozumu. Sielanka sentymalna. Człowiek częścią natury. Natura jako raj utracony. Najsłynniejsza kolęda polska.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem sielanki oraz <i>Pieśni o narodzeniu Pańskim</i> Karpińskiego – określa tematykę i problematykę utworów – określa temat, nastrój, charakter wierszy – charakteryzuje postać nadawcy (podmiotu lirycznego), opisując jego uczucia i sposób ich wyrażenia – podaje określenia składające się na uczuciowość sentymalną – przedstawia cechy sielanki sentymalnej (m.in. paralelizm między światem natury i przeżyciami ludzkimi, ludowość) – wskazuje środki stylistyczne: powtórzenia, paralelizmy składniowe, epitety; określa ich funkcje	– na podstawie poezji i malarstwa przedstawia człowieka i świat jego przeżyć wewnętrznych jako pole zainteresowania sztuki sentymalnej – ukazuje wpływ poglądów filozoficznych (Rousseau) na literaturę i sztukę – analizuje i interpretuje sielanki sentymalne, zwracając uwagę na ukazaną w nich uczuciowość sentymalną, związek z naturą i stylizowaną „prostotę” – wskazuje religijność jako ważną cechę polskiego sentymalizmu – analizuje język i styl <i>Pieśni o narodzeniu Pańskim</i>; *dostrzega w pieśni elementy poetyki baroku

	– w czytanych utworach literackich i w malarstwie epoki rozpoznaje topos Arkadii – *porównuje sposób kształtowania przestrzeni arkadyjskiej w malarstwie i utworach literackich – opisuje park sentymentalny; wskazuje jego charakterystyczne elementy i określa ich znaczenia – przedstawia sentymentalizm jako prąd artystyczny oświecenia – *przedstawia kult pamiątek (także narodowych) jako cechę polskiego sentymentalizmu – interpretuje <i>Pieśń o narodzeniu Pańskim</i> jako przykład poezji religijnej epoki oświecenia; określa ukazane w niej relacje między Bogiem a człowiekiem – wskazuje w kolędzie charakterystyczne środki stylistyczne (np. apostrofy, wykrzyknienia, antytezy, oksymorony) i określa ich funkcje – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, znajdując w nim potrzebne informacje o literaturze sentymentalnej – wymienia główne tematy i motywy literatury sentymentalnej – *krótko prezentuje sylwetkę poetycką F. Karpińskiego; podkreśla jego związek z Puławami – wyjaśnia, jak sentymentalisci pojmowali człowieka i człowieczeństwo – *wskazuje cechy stylistyczne XVIII-wiecznych opisów uczuć – *prezentuje (ogólnie) postać Rousseau i jego hasło powrotu do natury	– dostrzega i interpretuje dydaktyczny zamysł <i>Pieśni</i> – szerzej charakteryzuje sentymentalizm jako prąd opozycyjny wobec klasycyzmu – *porównuje sposób ukazania natury i człowieka w sielankach oraz w malarstwie sentymentalnym – charakteryzuje pejzaż sentymentalny (na podstawie poezji i malarstwa) – *opisuje ogród angielski i wyjaśnia, dlaczego w XVIII w. pojawiła się moda na ten typ ogrodu – *znajduje w dostępnych źródłach wiadomości o Puławach jako ośrodku polskiego sentymentalizmu: o trybie życia, rozrywkach, zabawach, słynnych postaciach; opracowuje prezentację (np. referat z wykorzystaniem ilustracji) – *czyta fragmenty literatury przedmiotu; zawarte w nich informacje wykorzystuje we własnych wypowiedziach na temat utworów sentymentalnych – przedstawia Rousseau jako patrona sentymentalistów; *krótko streszcza jego poglądy na naturę – na podstawie słowników podaje znaczenia dosłowne i przenośne wyrazu „ogród”, *wyjaśnia jego etymologię
28. Dialogi z tradycją. Tęsknota za Arkadią.	– dostrzega obecność toposu Arkadii w poezji współczesnej (np. w wierszu Miłosza <i>Piosenka pasterska</i>) – interpretuje wiersz Miłosza, rozpoznając ukazany w nim arkadyjski obraz natury – odczytuje metaforyczną warstwę wiersza – wyjaśnia symbolikę ogrodu, odwołując się m.in. do wiadomości o epoce oświecenia – przedstawia pochodzenie i znaczenia toposu Arkadii	– analizuje i interpretuje wiersz: formułuje hipotezę interpretacyjną, a następnie weryfikuje ją na podstawie analizy – odwołując się do przykładów (literatura, malarstwo, inne dziedziny sztuki), wyjaśnia, jakie jest miejsce toposu Arkadii w kulturze europejskiej
29. Mazurek Dąbrowskiego, czyli nowy wymiar patriotyzmu.	– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Pieśni Legionów Polskich we Włoszech</i> – interpretuje utwór, dostrzegając w nim nową koncepcję narodu i nowy model patriotyzmu – określa składniki utworu (zbiorowy podmiot liryczny, adresat, sytuacja liryczna, środki stylistyczne i językowe tworzące nastrój itp.) – analizuje warstwę językowo-stylistyczną oraz budowę wersyfikacyjno-składniową utworu – wskazuje środki stylistyczne (powtórzenia, apostrofy, formy czasowników) i określa ich funkcje; – określa rolę refrenu	– analizuje i interpretuje utwór, dostrzegając w nim etos narodu bez państwa – *przeprowadza analizę porównawczą <i>Hymnu do miłości ojczyzny</i> Krasickiego i utworu Wybickiego – omawia okoliczności powstania pieśni, jej historię oraz wskazuje moment, kiedy stała się hymnem narodowym

	– wymienia bohaterów narodowych przywołanych w utworze i określa ich rolę – *wskazuje w <i>Pieśni Legionów</i> cechy przełamujące oświeceniowy klasycyzm i kierujące go w stronę idei romantycznych	
30. Synteza wiadomości o oświeceniu.	– syntetycznie przedstawia informacje o oświeceniu – w Polsce i w kulturze europejskiej – charakteryzuje główne prądy filozoficzne (racjonalizm, empiryzm, poglądy Rousseau itp.) i określa ich wpływ na kulturę epoki – zestawia klasycyzm, sentymentalizm i rokoko jako różne prądy występujące w jednej epoce – analizuje język i styl poznanych utworów, wskazując w nich cechy typowe dla epoki i autorów – interpretując wybrane dzieła, zwraca uwagę na cechy stylu klasycystycznego i sentymentalnego – pisze spójną wypowiedź argumentacyjną syntezującą wiedzę o epoce – redaguje dłuższą wypowiedź na temat filozofii, literatury i sztuki oświecenia, wygłasza ją; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne – poprawnie używa terminów: racjonalizm, krytycyzm, libertynizm, klasycyzm, sentymentalizm itp. – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe, wykorzystując znalezione w nich informacje do pogłębienia wiedzy o epoce	– na podstawie poznanych utworów i dzieł sztuki przedstawia oświeceniowe poglądy na człowieka i społeczeństwo – przedstawia własne propozycje interpretacji poznanych utworów czasu oświecenia, uzasadnia je – porównuje klasycyzm renesansowy i oświeceniowy (na przykładach konkretnych dzieł) – *charakteryzuje klasycyzm jako ponadczasowy prąd ideowo-artystyczny – dociera do różnych źródeł informacji na temat literatury i sztuki oświecenia, (w dostępnej literaturze przedmiotu, a także na stronach internetowych) – gromadzi, selekcjonuje, porządkuje i syntetyzuje znalezione samodzielnie informacje; tworzy plan własnej wypowiedzi na zadany temat – wygłasza referat na temat kultury oświecenia, dbając o jego poprawną, uporządkowaną kompozycję i o komunikatywną formę przekazu

Kształcenie językowe i tworzenie wypowiedzi

1. Jak mówić i pisać pięknie oraz przekonująco? Retoryka dawniej i dziś. Znaczenie retoryki w czasach renesansu.	– wyjaśnia, czym jest retoryka, wskazując jej antyczne korzenie (*definiuje retorykę) – *przedstawia <i>Retorykę</i> Arystotelesa jako fundamentalne dzieło sztuki retorycznej – analizuje fragment mowy (np. S. Orzechowskiego), wskazując jej charakterystyczne cechy i styl – w czytanych tekstach oratorskim rozpoznaje argumenty i określa ich charakter – wymienia najważniejsze cechy stylu retorycznego; odnajduje je w czytanych tekstach; wskazuje środki retoryczne (apostrofa, pytanie retoryczne, wykrzyknienie, antyteza, anafora, powtórzenie) i określa ich funkcje – *w czytanych tekstach wskazuje najważniejsze tropy i figury retoryczne – wyjaśnia terminy: styl retoryczny, oracja – wymienia etapy przygotowania mowy zgodne ze sztuką retoryki – wymienia rodzaje argumentów, podając przykłady – podaje najważniejsze tropy (metafora, metonimia, synekdocha) i figury retoryczne (apostrofa, pytanie retoryczne, porównanie, elipsa) – rozpoznaje wywód o charakterze	– szerzej wyjaśnia, czym jest retoryka, określając jej rolę w różnych epokach – *wymienia wybitnych mówców starożytnych i twórców renesansowej retoryki – *charakteryzuje orację i kazanie jako gatunki literackie – w czytanych fragmentach mowy Orzechowskiego wskazuje tezy; śledzi argumentację – odróżnia argumenty merytoryczne i logiczne od erytycznych – wskazuje charakterystyczne cechy i typowe struktury stylu retorycznego – wymienia środki językowe i stylistyczne służące uwzniośleniu wypowiedzi (np. archaizacja, szyk przestawny, paralelizmy składniowe) – *wyjaśnia pojęcie okresu retorycznego; rozpoznaje go w tekście – opracowuje i wygłasza przemówienie na wskazany temat, dążąc do stosowania zasad retoryki – *własnemu tekstowi nadaje cechy stylu retorycznego
---	---	---

	demagogicznym – wygłasza samodzielnie przygotowane przemówienie na wskazany temat, *stosując zasady starożytnych retorów – formułuje tezy i argumenty za pomocą odpowiednich konstrukcji składniowych – wygłasza własne przemówienie	
2. Styl i stylizacja. Makaronizmy.	– definiuje pojęcia stylu i stylizacji – w czytanych fragmentach (np. <i>Pamiętników</i> J. Ch. Paska) rozpoznaje makaronizmy i inne cechy stylu sarmackiego – wyjaśnia terminy: makaronizm, makaronizacja – wskazuje wpływy łaciny na język epoki i wiąże je z modą językową panującą wśród ówczesnej szlachty – wyjaśnia, czym są zapożyczenia językowe, wymienia ich rodzaje – analizując język <i>Pamiętników</i>, wskazuje przykłady zapożyczeń z łaciny – *wskazuje najważniejsze zapożyczenia z różnych języków do polszczyzny – w epokach dawnych i dziś – *analizuje język różnych tekstów pod kątem obecnych w nich zapożyczeń	– wymienia cechy typowe dla języka XVII-wiecznej szlachty; odnajduje je w czytanych utworach – w tekście <i>Pamiętników</i> wskazuje makaronizmy składniowe i fleksyjne – wskazuje źródła i określa rolę zapożyczeń z łaciny i makaronizacji w języku sarmackiej szlachty – *przedstawia i ocenia wpływ języka angielskiego na współczesną polszczyznę
3. Wielką czy małą literą? Zawilości ortograficzne.	– przedstawia najważniejsze zasady polskiej ortografii w zakresie pisowni wyrazów wielką i małą literą – potrafi zastosować powyższe zasady, tworząc teksty własne i poprawiając teksty cudze – wymienia kompendia poprawnościowe (słowniki), do których sięga, by rozstrzygnąć wątpliwości ortograficzne – potrafi znaleźć w słowniku ortograficznym określoną zasadę pisowni i zastosować ją w tekście własnym	– omawia konwencjonalną zasadę polskiej ortografii (*odróżniając ją od innych, np. fonetycznej, morfologicznej lub historycznej) – uzasadnia pisownię wielką i małą literą, odwołując się do różnych zasad polskiej ortografii